

Nuša Lebar, 9. c

ŠOLSKO GLASILO OŠ I MURSKA SOBOTA

Šol. leto 2023/24

junij 2024

Uvodna beseda

Bliža se zaključek šolskega leta, v katerem se je odvil marsikaj nepozabnega, stkale so se prijateljske vezi, pridobilo novo znanje in izkušnje, vrstili so se vzponi in padci. A tudi slednji so pomembni, saj po vsakem vstanemo močnejši. Kot pravi sedmošolka Hana, avtorica prvega prispevka, bodimo hvaležni za vse izkušnje, saj se iz njih lahko veliko naučimo.

Pred vami je glasilo, v katerem boste našli veliko zanimivih literarnih in likovnih del, ki ste jih naši učenci ustvarili skozi šolsko leto. V njih se zrcalijo vaše misli, doživljanja, občutja in razmišljanja o različnih temah (v šoli, na počitnicah, na izletu, o Sloveniji, o naravnih nesrečah, domišljjski svet, poustvarjanje po obravnavanih literarnih delih ali drugih predlogah, ob poslušanju različnih glasbenih del klasičnih avtorjev, na temo različnih literarnih natečajev).

Želim vam prijetno poletno branje šolskega glasila in lepe počitnice, polne zabave, gibanja in v družbi dobre knjige.

Anita Šinko

Izdala in založila:

Osnovna šola I Murska Sobota

Uredili:

Anita Šinko,

literarne prispevke in likovne izdelke izbrali učitelji

posameznih predmetov (slovenščina,

razredni pouk, likovna umetnost,

IP glasbeni projekt, IP angleščina)

Slika na naslovnici:

Nuša Lebar, 9. c

Kraj, letnica in mesec izida:

Murska Sobota, junij 2024

Naklada:

glasilo v e-obliki

Cena:

glasilo je brezplačno

TUDI CVEK SE NA SONCU BLEŠČI

Vsako šolsko leto nas v hramu učenosti
čakajo učitelji, sošolci in prijatelji,
s katerimi delimo ekskurzije, predmete in interese.

V njem si krepimo mišice, pridobivamo kondicijo,
tečemo v svet sanj ali celo skačemo k zvezdam.

Ko pa se ti v redovalnico cvek zabije,
se maraton konča ...
Nastaneta tišina in tema.

Ni več nasmehov, objemov, glasbe ali plesa,
samo še zavijanje z očmi in moja nema soba.

Kako naj spet skočim visoko do modrega neba?
Me bo mavrica še kdaj spremljala do srečnega sveta?

... Zvečer komaj zaspim.

... Nič drugega si ne želim,
kot da ta cvek izgine!

... Se izgubi, zlomi, stali, zarjavi ...

karkoli, samo da postane neviden.

Šele v sanjah spoznam,
da sonce sveti na vsak delček sveta.
Da se tudi cvek blešči,
ko sončni žarki udarijo vanj in se odbijejo v
različne smeri.

Cvek je res najnižja ocena
in zaradi njega je doma vedno cela scena,
vendar ko se vsi pomirimo,
skupaj ugotovimo,
da so cveki ključni za gradnjo čudes,
kakor je sonce ključno za obstoj in razvoj nas in nebes.

Hvaležna sem Soncu, da sveti name,
tudi ko mi nihče več ne verjame!
Hvaležna sem Soncu, da me greje,
mi čisti dušo,
poganja moje mlade veje.

In ne boste verjeli –
hvaležna sem tudi za cvek,
saj sem se po njem snov naučila
in celo petico dobila.

Hana Merica, 7. c

Nicole Vučko, 6. c

MOJ PRVI ŠOLSKI DAN V PETEM RAZREDU

Bližal se je prvi september in z njim začetek novega šolskega leta. Bila sem že rahlo nestrpna, ker me je zanimalo, kdo bodo moji novi sošolci.

Prvega septembra smo se zbrali na ploščadi pred glavnim vhodom. Tam so že stali učitelji in gospod ravnatelj, ki je pozdravil nas učence in naše starše, nato pa predal besedo učiteljicam, ki so po seznamu klicale svoje učence. Mi smo čakali najdlje, ker smo bili c-razred.

V spremstvu učiteljice smo odšli v našo novo učilnico. Ob prihodu v razred si je vsak poiskal kartonček s svojim imenom in si izbral svoje mesto. Na mizi so nas čakali bonbončki, s katerimi smo se posladkali.

S sošolci smo se predstavili, nato pa nam je učiteljica prebrala pravila šolskega reda. Potem smo odšli na malico, kjer nas je že čakal makov rogljiček. Po malici smo razdelili učbenike in se pogovarjali o spoštovanju šolskih pravil. Zadnjo uro smo odšli na igrišče, kjer je bilo že veliko drugih otrok.

Po zadnji uri smo odšli domov. Staršem smo povedali vse o poteku prvega šolskega dne. Sama sem bila prepričana, da bo to šolsko leto še zanimivo.

Eva Čičak, 5. c

Nika Čičak, 2. c

NAŠ RAZRED

V naši šoli imamo veliko vrat,
a za njimi se nahaja znanja zaklad.

V našem razredu se skriva en majhen škrat,
ki nagaja nam velikokrat.

Naše torbe so polne zvezkov,
kot v kuhinji imajo pečenih zrezkov.

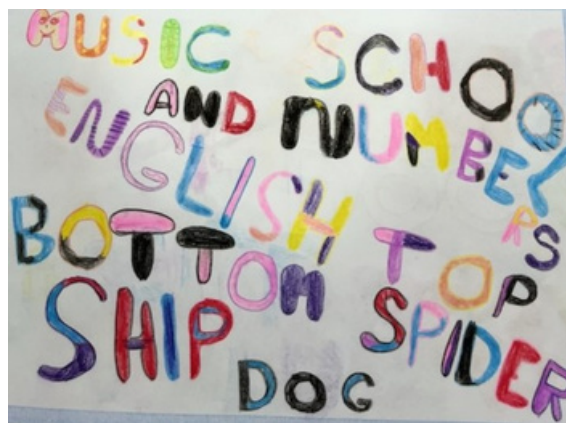
Ptice so kot učiteljice,
ko od njih dobimo same petice.

Isak Majc, 4. c

ŠOLSKE CARJE

V šolskem razredu
smo kot ena družina.

Skupaj se učimo,
ustvarjamo in smejimo.

Nika Čičak, 2. c

Naš test je kot
en mali keks
in ocene so dobre
za pojest.

Matematika, slovenščina, družba
je ena velika okužba.
Ko prihajajo nove snovi,
brž tvoje učence ulovi.

Za naš razred je to lahko,
ker imamo prijateljstvo močno.
ampak včasih se tudi sprememo,
kar nas povleče v temo.

Ko šolsko leto se bliža koncu
mi je izpostavimo soncu.
v morje zaplavamo
in komaj čakamo na naslednje
šolsko leto!

Brina Polanič, 4. c

NAŠ RAZRED

Začelo se je veselo.
Ko vstopili smo v razred,
zagledali smo red,
a vedeli smo, da bo nered.

Mi vsak dan v šolo hitimo,
saj tam veliko se naučimo.
Nas uči učiteljica, ki ima dobro srce,
Suzana ji je ime.

Zelo veliko nas nauči,
po pouku pa se nam v podaljšanemu mudijo.
Res dobri smo prijatelji,
prav lepih spominov zbiratelji.

Tako vsak dan živahno je pri nas,
čez vse gorje pospremimo vas.

Ta razred nikoli ne bomo pozabili,
in tudi tega ne, kaj smo se naučili.
Naš razred je najboljši.

Ula Sabotin, 4. c

»KAKŠEN JE
DELOVNI DAN V
TVOJEM 1.C?«

ZJUTRAJ PRIDEM V ŠOLO IN POVE-
M DOBRO JUTRO. POTE M SI UMIJE-
M ROKE IN SE POSTAVIM V KOLON-
O. POTE M GREM NA MALICO. PO
MALICI IMAMO POUK. PRI POU-
KU BEREMO, RAČUNAMO, SE ŠTE-
VAMO, ODŠTEVAMO IN USTVARJA-
MO. PO POUKU IMAMO SADNO
MALICO IN IGRO. PRI IGRI SE IG-
RAM S PASKALOM Z LEGOKOCK-
AMI. PO IGRI IMAMO ŠPORT. PO
ŠPORTU GREM NA KOSILO, JE-
NATO PA V PODALŠANO BIVANJE.
POTE M OB TREH GREM DOMOV.

DAVID

David Prkič, 1. c

»KAKŠEN JE
DELOVNI DAN V
TVOJEM 1.C?«

ZJUTRAJ, KO PRIDEM V ŠOLO,
SE IGRAM S PRIJATELJI. KO JE
URA OSEM, GREM NA MALICO.
KO PRIDEMO Z MALICE, IMAMO
POUK. KO JE URA DESET, JE
IGRA IN KO IGRA MINE, POUK.
KO JE URA DVANAJST, JE
KOSILO. KO PRIDEMO S KOSILA,
GREM NA IGRIŠČE. KO PRIDEMO
NOTER, SE IGRAMO IN KO JE
URA DVE, GREM LAHKO DO-
MOV IN GREM TUDI V DRUGE
UČILNICE. KO JE URA POLTREH,
ENI GREJO DOMOV, ENI PA IGRAT.

SOPIA

Sofia Osterc, 1. b

»KAKŠEN JE
DELOVNI DAN V
TVOJEM 1.C?«

ZJUTRAJ, KO PRIDEM V ŠOLO,
SI UMIJEM ROKE. POTE M
SE POGOVARJAM S SOPIJO.
POTE M GREM NA MALICO.
POTE M IMAMO POUK. PO
POUKU IMAMO IGRO. PO
IGRI IMAMO SPET POUK.
PO POUKU GREM NA KOSILO.
PO KOSILU GREM VEN KO
PRIDEMO NOT, GREM V DR-
UGE UČILNICE. TAM RIŠEM.
POTE M GREM DOMOV.

MAŠA

Maša Sapač, 1. b

»KAKŠEN JE
DELOVNI DAN V
TVOJEM 1.C?«

ZJUTRAJ, KO PRIDEM V ŠOLO,
SE IGRAM, POTE M PA GREM NA
MALICO. POTE M PA JE POUK-
RAČUNAMO, PIŠEMO, RIŠEMO. OB 10
JE IGRA. IGRAMO SE S KOCKAMI,
RIŠEMO. POTE M JE POUK. KO SE
POUK KONČA, GREM NA KOSILO.
POTE M JE IGRA. RADI RIŠEMO IN
GREM VEN. ZUNAJ SMO VESELI,
KO LAHKO GREM V PESKOV-
NIK. POTE M JE URA 2 IN
GREM DOMOV, DRUGI PA
V 1.A IN 1.B.

VASJA

Vasja Pinter, 1. c

KRASEN RAZRED

Naš razred to smo mi,
novega znanja si želimo vsi.

Naš razred to je res super stvar,
kjer za svoje znanje dobre ocene
dobimo v dar.

V naši šoli se veliko dobrega obeta,
le obiskovati jo moramo od šestega
pa do petnajstega leta.

Česar se v razredu naučimo,
svoje znanje v življenje ponесimo.

Jakob Majc, 4. c

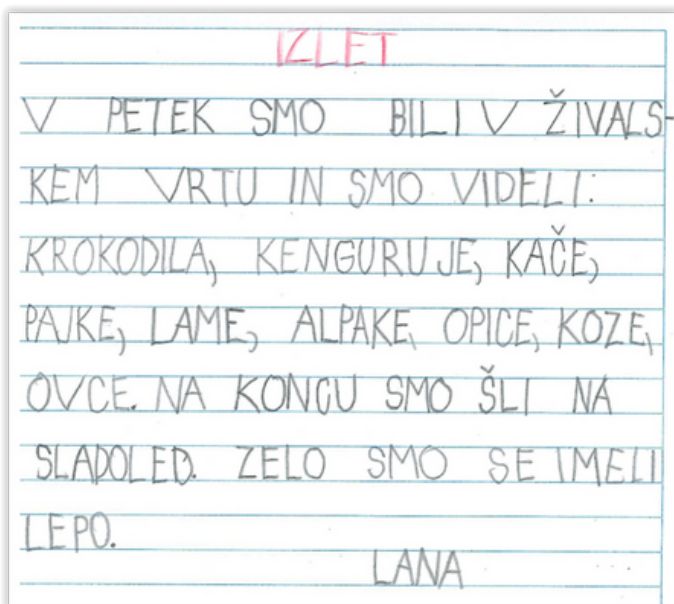
Roža, ki raste s pomočjo
glasbe in v njej uživa.

Hana Merica, 7. c

NA IZLETU

Na izletu je bilo zanimivo. Sedli smo v avtobus in se odpeljali na Goričko. Izstopili smo iz avtobusa in pred hišo nas je že pričakala gospa Jožica Celec. Razložila nam je o izdelavi lectovih srčkov, da ji pri tem pomaga mož, sin in sosed. Pokazala nam je okraševanje srčka, potem smo tudi mi okrasili svoje izdelke. Pokukali smo skozi okno, kjer imajo pekarno in je mož izdeloval Nuteline medenjake, zato so se nekaterim pcedile sline. Po končani delavnici smo si lahko v njeni domači trgovinici kupili medenjake, lizike in srčke z napisi. Gospe Jožici smo se zahvalili in odšli na avtobus. Nismo vedeli, kam nas pelje avtobus, a smo prišli do cerkvice sv. Benedikta, kjer smo si ogledali muzej s staro učilnico in razstavo netopirjev. V stari učilnici so bile lesene klopi in starinska tabla. Na razstavi je bil še stari globus in starinski čevlji, ki so ga našli na podstrešju stare šole. Na razstavi o netopirjih smo občudovali posnetek o netopirjih, ki bivajo na podstrešju. Izvedeli smo več o lastnostih netopirjev, kako so veliki, koliko tehtajo in širino razpona kril. Netopirji tehtajo le nekaj gramov. Ob koncu smo se zahvalili za ogled in šli naprej. Šofer avtobusa nas je odpeljal do slaščičarne v Moravskih Toplicah. Tam smo se posladkali s sladoledom, ki smo se ga vsi zelo razveselili. Vsem je bil izlet zelo všeč.

Zoja Koroša 3. b

Lana Gabor, 1. c

Nika Čičak, 2. c

IZLET

Z avtobusom smo se peljali na izlet v Boračevo.

Najbolj všeč mi je bil krokodil. Videli smo še lemurje, ki so skakali po drevesih, opice in želve. Videli smo ponije, kamele, morske prašičke, kenguruje in kače. Videli smo še ribe, pajke, ptice, konje, krokodile in zajčke.

Zara Cvörnjek, 1. a

Najprej smo se z avtobusom peljali v živalski vrt. Videli smo želve in morske prašičke. Potem smo pojedli sendvič in popili vodo. Nato smo šli v Radence na sladoled. Videli smo radenski vrelec. Potem smo šli v park do avtobusa, ki nas je peljal v šolo. Najbolj so mi bile všeč surikate. Surikate so zelo mehke.

Na izletu mi je bilo všeč vse.

Sergej Banjac Abakumov, 1. a

Z avtobusom smo se peljali v Boračevo v živalski vrt SIKALOO ZOO.

Ko smo prišli, smo si ogledali živali. Videli smo krokodila, lemurja, pitona, kameleona, pava, kenguruja, želve, morskega prašička, papige.

Najbolj mi je bil všeč ježevcec. Ko smo videli vse živali, smo se odpeljali na sladoled v Radence.

Po sladoledu smo se peljali nazaj v šolo.

Luka Erjavec, 1. a

Nika Čičak, 2.c

BILI SMO NA IZLETU

NA IZLET SMO SE PELJALI Z
AVTOBUSOM. ŠLI SMO V SKALU-ZOO
V SKALU-ZOOJU MI JE BIL NAJBO-
LJ VŠEČ, KO SO OPICE PLEZALE.
VIDEL SEM PAVA, KI NAM JE
GLEDI ČAS BLEDIL. VIDEL SEM
TUDI PITONA. IN POTEM SMO
ŠLI NA SLADOLED. KO SMO PO-
JEDLI, SMO ŠLI NAZAJ V ŠO-
LO.

TIN ČASAR, 1. b

Tin Časar, 1. b

Jun Zobarič, 7. c

Zala Krpič, 6. b

BILI SMO NA IZLETU

V PETEREK SMO ŠLI V
BORACEVO V SKALU-ZOO
PELJALI SMO SE Z AVTOBU-
SOM. VIDELI SMO ŽELVE, OPICE
PONIJA TER VELIKO DRUGIH
ŽIVALI. KO SE JE OBISK
KONČAL, SMO ODŠLI NA
AVTOBUS. VOZNIK NAS JE
ODLOŽIL PRED PARKOM.
ODŠLI SMO K SLAŠČIČARNI.
TAM SEM SI NAROČILA SLADOLED
Z OKUSOM STRAČA TELA. NAČ
SMO SE ODPELJALI V ŠOLO.

NUŠKA KOROŠA, 1. b

Nuška Koroša, 1. b

BILI SMO NA IZLETU

Zbrali smo se v šoli. Ko smo se vsi zbrali, smo šli na avtobus.

Z avtobusom smo šli v Boračevo. Ko smo bili tam, smo šli v Sikaloo zoo. Ko smo bili tam, smo videli veliko živali: opice, kamele, koze, pujse, pave, purane, želve, zajčke, ribe, kače, rakune.

Ko smo šli iz živalskega vrta, smo šli na avtobus. Voznik nas je odpeljal na sladoled. Ko smo sladoled pojedli, smo šli nazaj na avtobus. Odpeljali smo se nazaj v šolo.

Ian Paler, 1. b

Peljali smo se z avtobusom. Med vožnjo smo peli pesnice in kmalu smo prispeli. Tam nas je pričakal lastnik. Rekel je, da si lahko ogledamo živali. Videli smo opice, pujse, male konjičke, kenguruje, kamele in druge živali. Potem smo šli na sladoled. Nato smo se odpeljali nazaj v šolo.

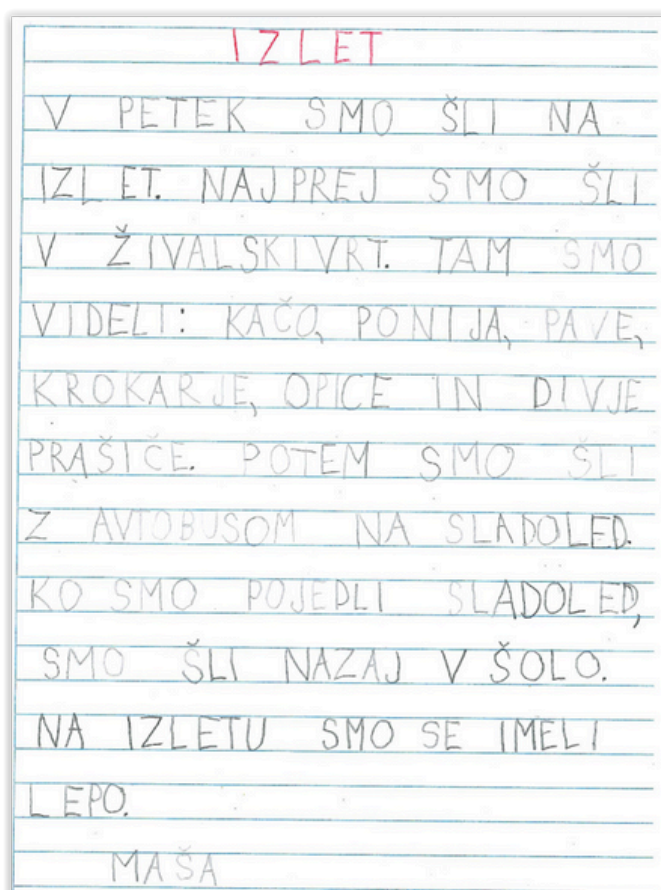
Zara Pavel, 1. b

V petek smo šli na izlet v živalski vrt. Z avtobusom smo prišli v živalski vrt. Tam smo videli kače, ribe, kenguruje, krokarje, krokodile, pave, kamele, papige in pajke. Potem smo malicali. Potem smo šli na sladoled. Bilo je lepo.

Pika Hozjan, 1. c

V petek smo šli v živalski vrt. Videli smo: lame, kače, pajke, opice, želve, morske prašičke, pave, prašiče, papige, ribe. Potem smo šli v Radence na sprehod, potem pa na sladoled in nazaj v šolo.

Vasja Pinter, 1. c

Maša Sapač, 1. c

POČITNICE

Napočile so težko pričakovane počitnice na morju. Z bratom, bratrancem in sestrično smo se odpravili s supom po zalivu. Mama je kuhala kosilo, očka pa je šel kolesarit. Preoblekli smo se v kopalke in se odpravili k morju.

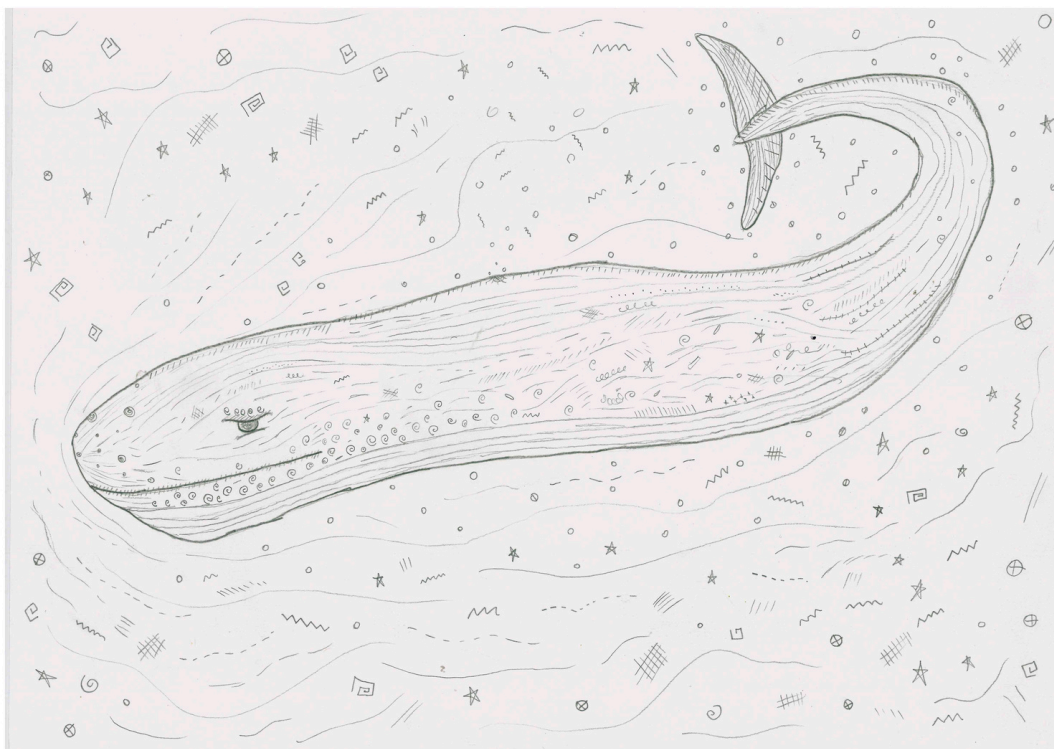
Začeli smo veslati in čez nekaj časa nas je zajel močan tok. Kljub temu da smo ga zaznali, smo to ignorirali in veslali naprej. Šele kasneje smo se zavedali, da nas je tok začel odnašati na odprto morje. Zelo močno smo začeli veslati, a ni nič pomagalo.

Z bratrancem sva skočila v vodo in začela močno brcati z nogami, brat, ki pa je bil najmočnejši, pa je veslal. Sestrična je medtem gledala na obalo, da bi videla koga starejšega, ki bi nam lahko prišel pomagat. Imeli smo nesrečo, saj nismo videli nikogar.

Sestrična se je zelo prestrašila, zato smo jo morali pomiriti. Naenkrat pa sem zagledal prijatelje. Začeli smo jih klicati in na srečo so nas hitro slišali. Podali smo jim veslo in tako so nas privlekli na kopno. Utrujeni smo stopili iz vode in iz nje potegnili še sup. Odpravili smo se k apartmaju, kjer nas je pričakala mama, ki pa sploh ni vedela, kaj se nam je zgodilo.

Ko smo ji vse razložili, je bila najprej malo jezna, a nas ni kregala, samo povedala nam je, da naj bomo drugič bolj previdni.

Vid Stane Polanič, 5. c

Katarina Casar, 6. a

Nika Čičak, 2. c

METULJ

Vrti se metulj v zraku,
barvna krila razprostira,
veselo cvetlice obira,
med njimi sladek nektar pije.

Vzleti visoko v nebo,
s krili nežnimi zapleše,
vsak cvet mu je prijatelj,
veselje v njegovo srce se vleče.

Metulj, lepota narave,
svojo milino širiš,
ves svet je tvoj oder,
naj te ta pesem vedno odraža.

Lora Lang, 7. c

ČLOVEK

Človek je pevec.

Človek je ropar.

Človek je največja bomba na svetu.

Človek je bitje.

Človek je B.

Človek je šport.

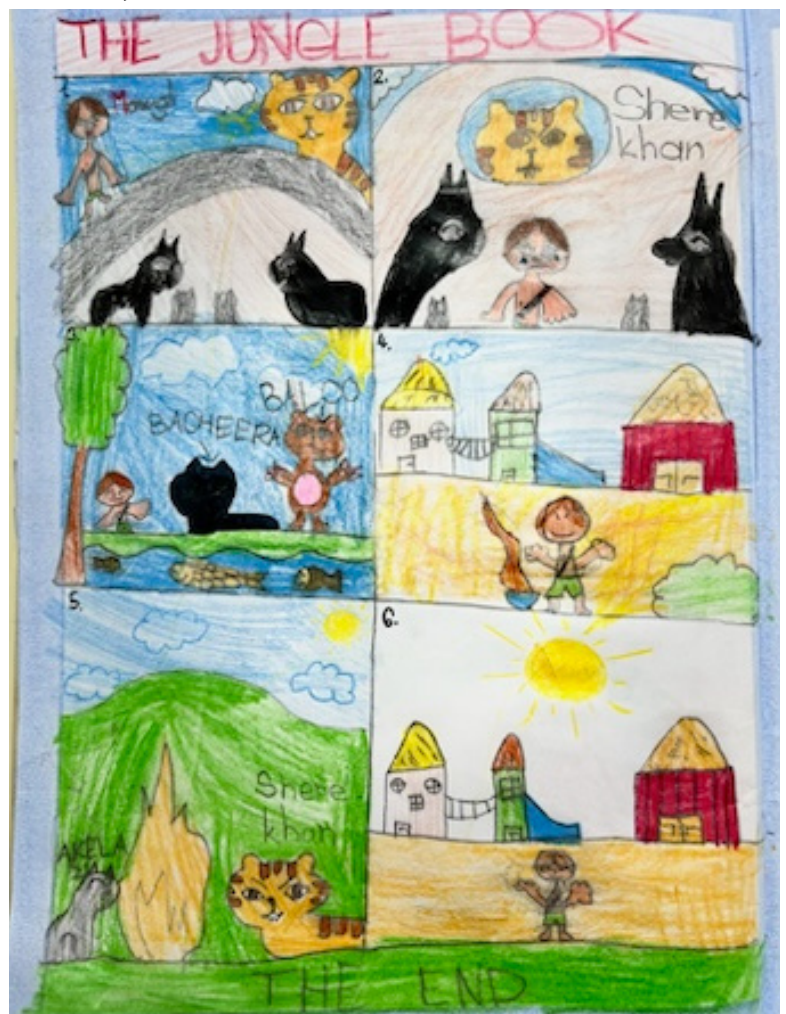
Človek je mojster, mojster, mojster.

Človek je blablalba bla.

Človek je hihaho.

Človek je mamut.

Domen Dominko, 6. a

Nika Čičak, 2. c

O INDIJI KOROMANDIJI

Indija Koromandija
je čudežna dežela.
Nihče je še videl ni,
zato o njej sprašujemo se vsi.

Ta lepa dežela je polna
bonbonov, lizik, čokolad in peciva.
A na žalost tako lepe dežele
najde se ne.

A nekaj me moti ...
Če tako je posebna,
zakaj se je najti ne da.

Raziskujem, raziskujem, a odgovora ni.

Iščem in iščem po spletu o tem,
a ničesar ne najdem, podatkov ni nikjer.

Na koncu sprejemem odločitev,
da Indije Koromandije le ni nikjer.

Stela Kuljad, 3. a

Tja v Indijo Koromandijo težko je priti,
ker pot zapletena ovire postavlja
in noče sprejeti novih neznancev.

Tja v Indijo Koromandijo težko bo meni
uspelo priti še danes do polne lune,
kjer hodijo tatovi.

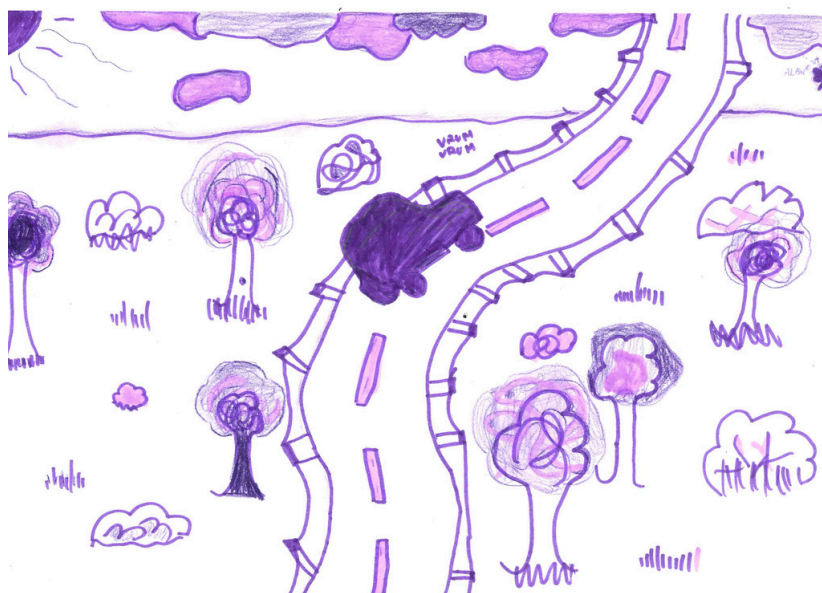
In tam v Indiji Koromandiji
vse je zeleno od bonbonov,
slastnega želeja ter zdrave solate za moč.

Ana Prkič, 3. a

V Indiji Koromandiji te vile uspavajo,
ti zjutraj ptički pojo, zares je lepo.
Tam se morje blešči
in luna ponoči žari.

Tam sonce sveti in to več let.
Ti samo zabavaš se in prav lepo je.
Tam ti zelo veliko sanjaš ponoči
in to je lepo.

A nihče ne ve, kje je pristan,
saj zabava se tako zelo.
Bonbonov je dovolj,
še sploh za vse.
Tesa Šadl, 3. a

Potka v naravi, ki pelje v sanjsko deželo.

Glorija Katančič, 7. c

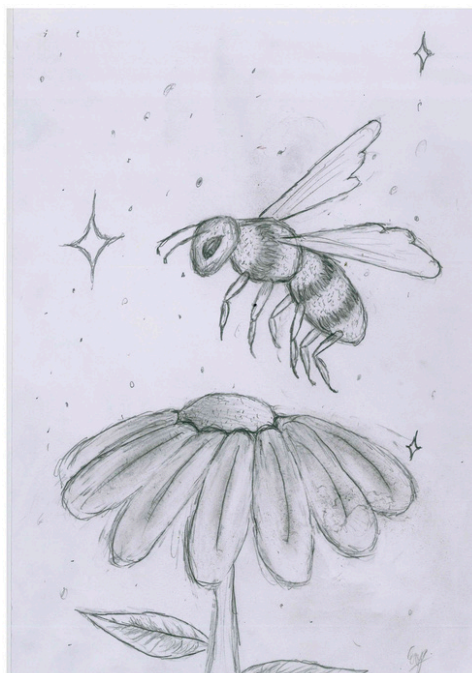
Indija Koromandija

Srečala sem muco
in šla po štruco.
Muco nahranila sem
in na pot odpravila se.

Domov sem prišla
in mama me je vprašala,
kje sem bila.
Sem ji rekla,
da sem srečala muco
in jo nahranila s štruco.

Oče in brat sta me vprašala,
kaj se je zgodilo.
Veselo sem povedala,
da sem v Indiji Koromandiji bila.

Lamija Jagodić, 3. a

Evian Pal, 9. b

Indija Koromandija

Tam v Indiji Koromandiji lisice ti strežejo,
muce te gledajo, ptički ti pojejo.

A kje boš spal?
Na medvedu – ni šans!

Zemljevid je zapleten, kam naj grem?
Zato sem pa jaz tu, ki vse ti povem.
Levo in desno, naprej in nazaj.
Še vedno ne vem, kam naj pa zdaj?

Ustaviš na pol se poti, le kaj pa je?
Bonbončki na travi, usta pa odprta.
Čas je, da greš, čas je, da greš.

Nočem iti, nočem iti!
Le zakaj? Le zakaj?

Vrata so odprta, pojdi ven, pojdi ven!
Vedno boš z nami, zdaj pa je res že čas za slovo.

Lana Šmigoc, 3. a

Indija Koromandija

To skrivnostna je dežela,
kjer so potice
in sadne konice.
Zdaj vem, to Indija Koromandija je.

Kjer svet velik kot slon je,
pravijo, da je tam čudež.
A nihče ni tam še bil,
v tem skrivnostnem mestu.

Skrivnostno je zelo,
in legenda pravi,
da tam vse mogoče je.
Indija Koromandija zares skrivnostna je.

Abel Pondelek, 3. a

Kim Klemenčič Karoly, 6. c

SLOVENIJA MOJA

Slovenija je moja domovina,
je moj dom, ki obdaja ga milina.
Je lepa, zelena, čudovita,
znana od Ljubljane pa še dlje od Splita.

Ima tri vrhove,
ki spominjajo na morske valove.
V lepem vremenu v soncu se bleščijo,
v naše gore vsi turisti hitijo.

Slovenija naša domovina,
živi za šport že od starega Rima.
In čeprav majhna dežela smo,
imamo mi to!

Naš jezik je slovenščina,
ki številna narečja in dvojino ima.
Imej rad svojo družino,
a nikoli ne pozabi na domovino.

Urban Klarič, 7. c

DOMOV-IN-Aaa!

Krvava pot te je do samostojnosti vodila,
ko si se leta 1991 uspešno osamosvojila.
Takrat smo ponosni državljani postali,
a po krvi še vedno smo Slovani.

Minilo je že 30 let,
odkar domovina Slovenija prišla je na ta svet.
Zato namenimo ta dan naši prelepi domovini,
ki so jo prebivalci poselili že v daljni zgodovini.

Imamo visoke gore, toplo morje,
rodovitna polja, koder seže obzorje.
Ne manjka nam prijaznih, dobrodušnih ljudi,
ki z veseljem na pomoč priskočijo ti.

Urban Klarič, 7. c

Elena Malukoska, 6. a

MAT'KURJA

Nismo veliki, bolj malo nas je,
vendar smo pridni in dobri ljudje.

Našo deželo in ves naš rod,
ljubimo srčno in nikdar ne gremo od tod.

Ima dostop do vode
na koncu svoje noge,
na glavi pa so polja
lepega okolja.

Na severu kokoši
se razprostirajo gorovja,
visoka tako,
da se vidijo le majhna grmovja.

Triglav vrh je naš najvišji,
svet tam zgoraj je zagotovo tišji.

Zame domovina je ena in edina,
a se zavedam, da je marsikdo nima.
Zato v naši domovini bomo bivali tako,
da vedno čista in urejena bo.

Urban Klarič, 7. c

Isabella Elizabeth Ivančič, 9. b

Adisa Ćustić, 6. a

Na tej sliki je izražena neka jeza na eni strani in lepota ter nežnost na drugi.

Predstavljeni so različni občutki.

Deklica pa se še ne more odločiti, katera stran ji bolj ustreza, zato se je zaradi preobremenjenosti razpolovila.

Jun Zobarič, 7. c

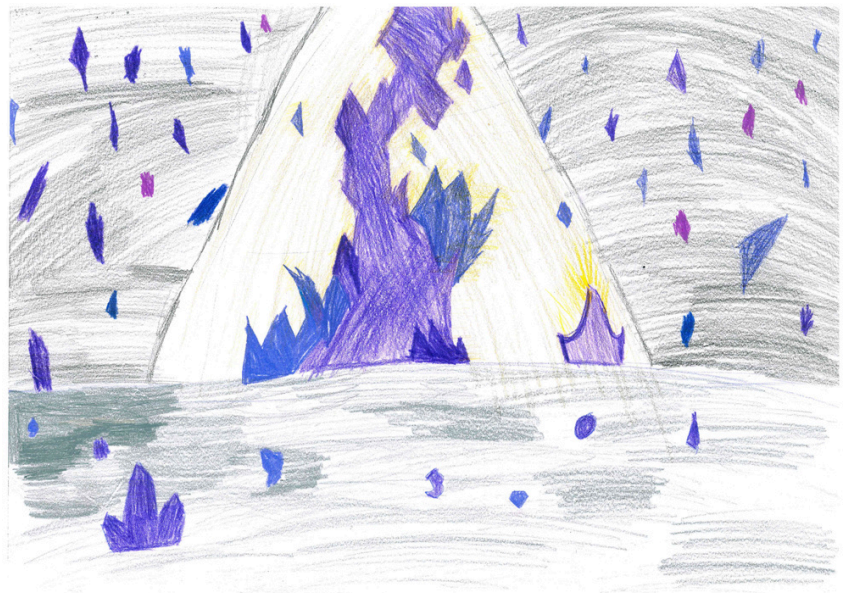
KOT TEČE SOLZA

Kot teče solza,
dež zdrsi,
kot pada toča,
tebe boli.

Ko para srce,
v tebi grmi,
ko nimaš veselja,
v suši živiš.

Vreme se piše,
kot v tebi se riše,
pozabi grmenje,
prebudi življenje.

Tija Andrejek, 7. a

Novorojeni ametist

Po dolgem iskanju so raziskovalci končno našli
nedotaknjeno jamo kristalov.

Ta slika je prva, ki so jo posneli raziskovalci.

(Živalski karneval)

Tamara Albert, 7. c

BESEDE SO ZAČETEK ZDRAVLJENJA

»Dobro jutro,« je učence pozdravila Nadja, profesorica kemije. »Danes dobite novega sošolca.« In v razred je stopil srednje velik fant rjavih las in temnih oči. »To je Kevin. Kevin, lahko se usedeš k mizi zraven Mare.

Mara, verjamem, da mu boš pomagala, če bo rabil pomoč. Kajne?«

»Ja, seveda,« je prijazno potrdila Mara in se nasmehnila novemu sosеду.

Pouk je hitro minil in kot vsak dan so se na šolskem dvorišču dobili štirje prijatelji – Mara, Kristina, Alex in Maks. »Končno minilo! Ta ponedeljek se je tako dolgo vlekel, da sem mislila, da se sploh ne bo končal!« je potarnala Mara. »Se popolnoma strinjam. Hej! Kako pa je mimogrede ta ... ta ... Kevin? Če sem si prav zapomnil?« je negotovo vprašal Alex.

»Pa kar dobroooo ... Se mi zdi. Prijazen je, malce tih, kar precej tih, če bolje premislim. In pa sramežljiv ...« mu je odgovorila Mara.

»Precej čudaški tip torej?« je vprašal Maks.

»Ja, verjetno res. Vendar pa moramo upoštevati tudi to, da u je težko. Mislim, čisto novo okolje, nova družba ...« je njegov položaj skušala razložiti Kristina.

»Morda bi mu morali pomagati, mu stati ob strani, mu biti prijatelji ...« je predlagala Mara.

»Se strinjam. Ampak dovolj o tem za zdaj,« je pogovor pretrgal Alex. Tako smo vsi odšli domov.

Teden je potekal povsem normalno za vse razen za Maro. Na svojem novem sosеду je opazila nekaj čudnega. Zato so se štirje prijatelji v četrtek dobili na pijači: »Torej praviš, da si na Kevinu opazila nekaj čudnega?« je čisto brez zanimanja vprašal Maks. »Ja, zelo je redkobeseden ...«

»In kaj je s tem narobe, če je nekdo pač sramežljiv?« jo je, še preden je končala, prekinil Alex.

»Saj ni nič narobe s tem. Ampak ko govori, govori res čudne stvari,« se je skremžila Mara.

»Kako čudne?« se je začel zanimati Maks.

»Kot bi imel težave v družini. A ne, Mara?« se je spomnila Kristina.

»Ja. Je tebi tudi govoril o tem?«

»Ja.«

»OK, očitno vesta nekaj, kar mi ne. Se strinjaš Alex?« »Se strinjam Maks.« »Zagotovo ima težave. Pomagati mu moramo,« je zaskrbljeno dejala Mara. »Ja, ampak najprej moramo vedeti, kaj je težava,« je poudarila Kristina. »Mislim, da imam rešitev. Lahko ga povabimo na izlet čez vikend. Mogoče se nam tam odpre,« je predlagal Alex.

Naslednji dan so Kevina vprašali, če bi šel za vikend z njimi na Bled.

»Kaj praviš? Si za? Je bila vesela Mara. »Ja, seveda,« je bil takoj za Kevin.

Tako so se v soboto zjutraj iz avtobusne postaje Ljubljana odpeljali na Bled. Vožnja je bila precej kratka in kot bi mignil, so bili tam.

»Kako lepo je kdaj pa kdaj zapustiti mestni vrvež,« je lahkotno rekla Mara.

»Jaz pa sem si želela ogledati otoček.«

»Prav imaš Kristina. Začnimo tam,« se je strinjal Alex.

»Pa dajmo. Ampak vidva veslata,« je pripomnil Maks.

Peterica ni zapravljala časa in se takoj odpravila na otok. Po čudovitem obisku otoka in po slastni malici so se odločili za sprehod po naravi.

»Kako čudovito! To je bila odlična ideja,« je bila navdušena Mara.

»Če ti tako praviš,« je komentiral Maks.

»Nehaj. Prišli smo uživat.«

»Prav imaš, Mara.«

»Kaj pa ti, Kevin? Nisi ravno zgovoren, kaj?« ju je prekinila Kristina.

»Ne. Mislim, ja ... Mislim, ne. Mislim, ne vem.«

»Em, družba. Ali kdo ve, kje smo in kam moramo?« je vprašala Mara.

»Tja moramo,« sta naenkrat izgovorila Kristina in Alex. A sta pokazala vsak v drugo smer.

»Izgubili smo se,« je bil takoj negativen Maks.

»Nič hudega. Saj imaš zemljevid Alex, kajne?« ga je vprašala Kristina.

»Ne, mislil sem, da ga je vzel Maks.«

»Jaz sem mislil, da ga je vzela Mara.«

»Jaz sem mislila, da ga je vzela Kristina, pa ga očitno ni.« Tako so se kregali še nekaj časa, dokler ni spregovoril Kevin. »Zakaj se kregate? Pa saj imate prav. Tako ali tako ni na tem svetu ničesar boljšega!«

Ko je to izrekel, so se štirje skregani prijatelji spogledali, nato pa je Kristina rekla: »Kevin, kaj se dogaja?«

»Kaj ti mar?!«

»Kevin, pomembno je. Če nam zaupaš težavo, jo lahko skupaj rešimo,« se je trudila Kristina.

»Saj tako ali tako ne bo nič drugače,« se ni dal Kevin in sploh ni opazil, da stopa proti robu skalne police.

»Joj! Na pomoč! Kevin!« se je zaslislalo. Na srečo padec ni bil globok, poleg tega pa je padel v vodo. Ostali so hitro pritekli k njemu in na srečo ni bilo hudih poškodb. »A si v redu? A te kaj boli?« sta bili zaskrbljeni dekleti. Fanta pa sta ugotovila, da če hočejo kaj doseči, bo potreben drugačen pristop. Zato sta ga kar naravnost vprašala: »Kaj se dogaja s tabo?!«

»Kaj bbi se nanaj?« je zajecjljal Kevin. »To nam ti povej,« sta vztrajala.

»Kevin, opazili smo, da je nekaj narobe. Morda nekaj v zvezi z družino?« sta vztrajali še puncni.

Ob teh besedah mu je po obrazu spolzela majhna, kislja solza.

»Vemo, da je nekaj narobe. In lažje ti bo, ko boš dal to iz sebe,« so ga skušali pomiriti.

»Moja družina,« je začel. »Moja mama. Moj oče. Moj oče pijančuje in se nato znaša nad nama z mamo. Saj je dober človek, samo alkohol ...«

»Razumemo. In dobro, da si dal to ven iz sebe. Ampak ali si pripravljen to povedati tudi policiji?« ga je sočutno vprašala Mara.

»Kaj? Moj oče je. Ne morem ga kar ovaditi!« »Saj ne more biti še slabše. Lahko je samo še boljše. Saj si rekel, da je dober človek. Potem se bo dober vrnil tudi z zdravljenja,« ga je skušala prepričati Kristina.

»Gremo nazaj v Ljubljano,« je brezvoljno dejal Kevin.

Potem so nekako našli pot iz gozda in odšli nazaj v Ljubljano.

Spet so se videli v ponedeljek zjutraj. Vendar za nikogar od njih ni bilo lepo jutro. In tako je bilo ves dan vse do konca pouka. Ko pa so prišli iz gimnazije, so zagledali Kevinove starše, ki so se prepirali, na drugi strani pa policista.

»Glej, Kevin, to je tvoja priložnost,« mu je rekla Mara. Kevin se je malce zamislil, nato pa odšel proti policistu. Med potjo se je ozrl nazaj in rekel: »Hvala vam. Prav imate, tako je najbolje.« Odšel je torej do policista in mu vse povedal.

»No, na koncu se je pa le vse dobro izšlo,« je bila zadovoljna Mara.

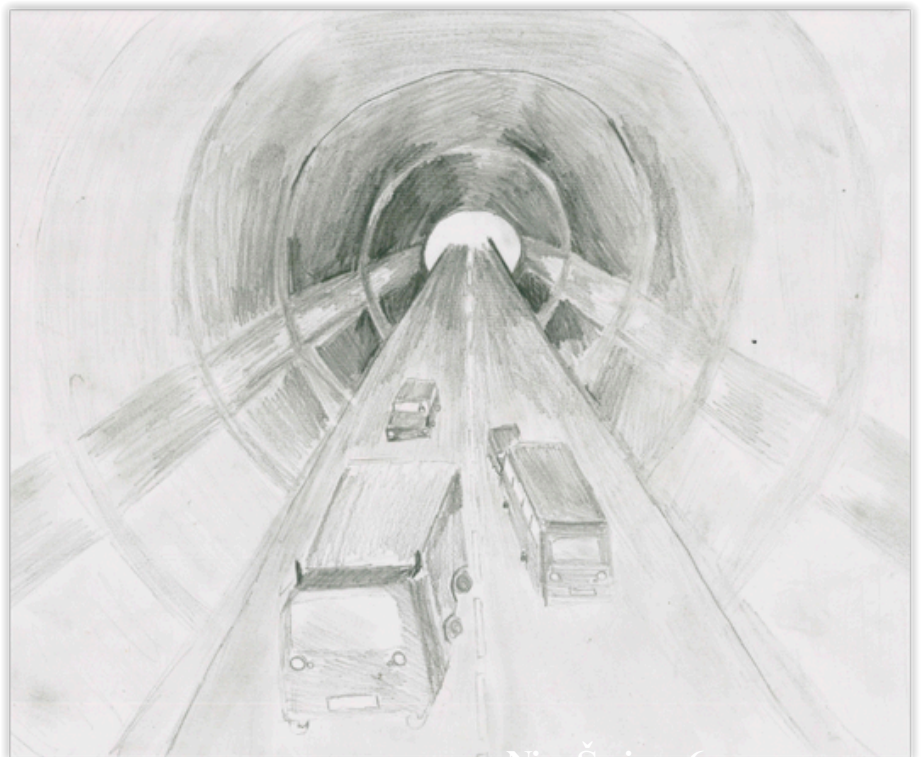
«Ja, za nas in za Kevina. Še posebej za Kevina. Njegova družina je spet povezana. Njegov oče ne pijančuje več,« je dodal Maks.

»Res je dober občutek, ko nekomu tako pomagaš,« se je oglasila Kristina.

»Ja, pustolovščine se kar lepijo na nas.

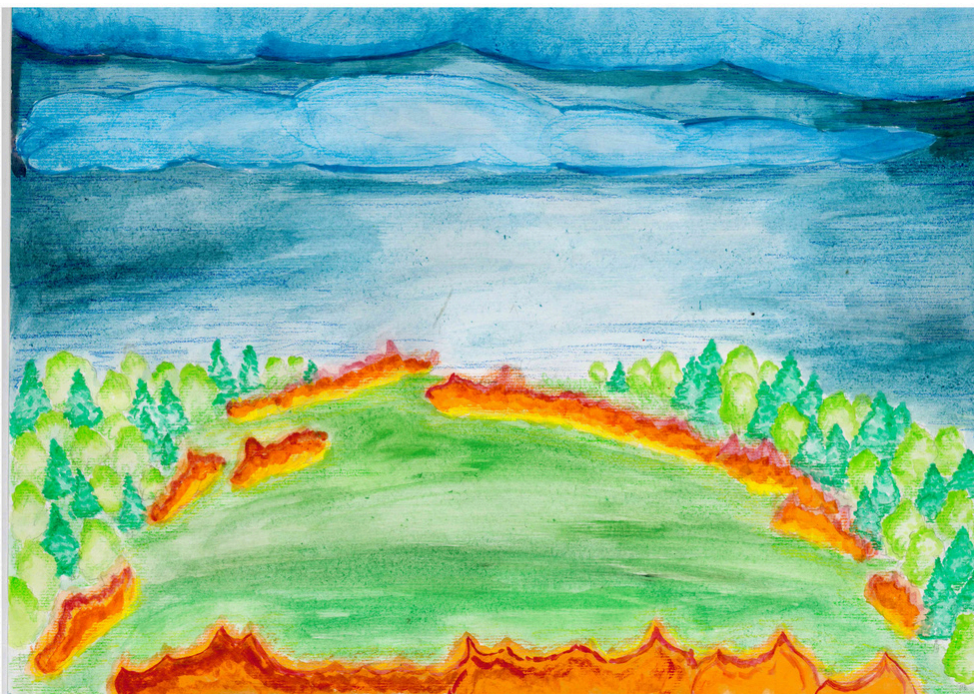
»Do naslednje,« je pripomnil Alex.

Zala Ficko Stanko, 6. a

Maša Kerec, 8. c

Nina Štrajner, 6. c

Sara Števančec, 9. b

ROZGA GORI!

Še pred nekaj leti je bil moj dedek goreč vinogradnik. Čeprav je imel v svojem vinogradu le dobrih 600 trsov, je v najbolj rodovitnih letinah pridelal skoraj 1.500 litrov vina. Za ta majhen vinograd je skrbel skozi vso leto, tudi pozimi.

Eno izmed zimskih opravil je bilo obrezovanje vinske trte. Dedek je na trti puščal dva šparona. Višje dele od potrebne dolžine za šparon je odrezal. Te odstranjene dele je bilo potrebno znositi iz vinograda na spodnji travnik, kjer se je ob koncu dneva nakopičil zelo širok in visok kup, ki ga je dedek zakuril.

Ta februarški dan, ki je bil za mojo družino pravzaprav praznik, ni bil nikoli dolgočasen. Vreme je vedno bilo sončno in toplo, prav tako so se nam vedno pridružili sorodniki. In otroci smo se lahko igrali zunaj od jutra do večera. Čez dan smo raziskovali okoliške skrite koticke, zvečer pa smo skupaj z odraslimi peli in plesali.

Žal pa se enkrat ni vse odvijalo po načrtih. Konec dneva se je veter močno okreplil, zato smo se umaknili na vrh hriba v vikend. Moj očka in dedek pa sta se odločila, da se bosta še znebila kupa. Dedek je porabil ves časopisni papir, vendar kup ni zagorel. Zato je očka prinesel kanister z nafto, ki jo je običajno uporabljal za kosilnico. Dedek je nafto večkrat polil po kupu in prazen kanister odnesel v sosedov vinograd, v stran od kupa. Ko je skušal prižgati ostanke zmečkanega časopisnega papirja, se je zgodilo nepričakovano. "Buf!" Rumeno oranžen ogenj je močno gorel in ogrožal bližnje površine, gost, črn dim pa se je začel valiti proti spodnjem delu vasi.

Čez čas se je že itak močan veter še stopnjeval, s tem pa se je okreplil tudi ogenj, ki se je začel širiti na suho travo in listje. Očka in dedek sta sprva skušala pogasiti ogenj s teptanjem z nogami po gorečih tleh, vendar žal nista bila učinkovita. Zaradi teptanja so se goreči delci razpršili v zrak, veter pa jih je raznašal naokoli in nenehno povzročal nove ognje. Zato se je očka kot blisk pognal navzgor do vikenda, kjer je panično kričal: »Na pomoč! Rozga gori!«, nato pa še do garaže, kjer je vzel vrtno orodje. Moški so takoj, ko so videli ogenj, pohiteli na pomoč. Tudi otroci smo se jim, kar se da hitro, pridružili na dnu, saj smo bili prepričani, da je rozga kakšna posebna žival, ki jo je potrebno rešiti.

Medtem se je ogenj razširil že do prvih betonskih soj vinograda. Moški so histerično z lopato udarjali po gorečih tleh ter z vilami in grabljami grabljali goreče dele proti kupu. Ker je veter spreminjal smer, smo se morali otroci prestavljati, da bi se izognili vdihu plesočega, smrdečega dima. Kljub temu, da smo bili na varni razdalji, nas je bilo ognja zelo zelo strah. K sreči so moški s skupnimi močmi ogenj uspeli omejiti. Toda nekaj trsov in tri stara sadna drevesa, ki so krasila travnik, so bila požgana, velik del travnika pa je čisto pogorel.

Moški so si oddahnili in bili nasmejanih ust, otroci pa smo postajali vse bolj žalostni, saj nikjer nismo videli rozge. Na koncu nam je moj dedek pojasnil, da je rozga tisti del vinske trte, ki se ga odreže. Čeprav smo sprva bili razočarani, ker smo se tako zmotili, smo kasneje bili veseli, da ogenj ni poškodoval živali, ki naj bi ji bilo ime Rozga.

Čeprav je od požara minilo že nekaj let, se ga še vedno spomnim. Še bolj se zavedam nevarnosti vetra pri požaru ter kakšno srečo so imeli moški, da nobeden ni dobil opekline ali druge poškodbe stopal. Včasih se požari res lahko pogasijo brez gasilnega aparata ali vode. Toda, če ogenj postane prevelik ali neobvladljiv, moramo nujno poklicati gasilce, ki so za gašenje požarov usposobljeni in opremljeni.

Čisto za zaključek naj še dodam, da od tega dogodka rozge več nikoli nismo nosili na kup, temveč jo je sosed z mulčerjem zdrobil na manjše koščke.

Hana Merica, 7. c

Pegi Slekovec, 9. b

POŽAR V NARAVI

Od kod se kadi?
Se naenkrat sprašujejo vsi.
Od kod ta dim?
Saj nismo krivi mi.

Smo le taborili, malo drv/vej zakurili,
da bi kosilo skuhali.

Le kam se gasilskemu avtu mudi?
Zakaj sirena se glasi in gasilec beži?

Mogoče se nismo pravil držali
In na ne pravem mestu ognja prižgali.
Problem velik zdaj je nastal,
k sreči gasilec nam bo pomagal.

Živa Nonkovič, 8. b

Požar nam veliko škode povzroča,
ima dobre prijatelje kot so dež, potres in toča.
Rad nas preganja in nam križa načrte,
vedno znova nas dela potrte.

Rad nam nagaja, se nam grenko nasmiha,
čeprav mu sovražnik za ovratnik diha.
Uničuje domove, bloke in hiše,
za sabo vsako sled zabriše.

Nekateri so se borili, a se žal ni izšlo,
on pa se dela, da nič ni bilo.
Ljudje so se na žalost poslovili, dali slovo,
medtem ko se on samo smehlja kisko.

Na srečo imamo naše ljube gasilce,
ki nam v stiski pomagajo in podarijo darilce.
Najlepše darilce je slišati tolažbo,
ki je za vse nas ljudi največje bogastvo.

Urban Klarič, 7. c

Žak Kalamar, 6. b

POŽAR ZA KRINKO

Ta zgodba se je dogajala nekega zelo vročega junija. Za srednješolce Kristino, Maro, Alexa in Maksa pa se je zaključeval prvi letnik.

Za prijatelje se je začel zadnji šolski dan. Tako so bili ob 8. uri z nasmehom na ustih in nahrbtnikom na ramenih že pred vrati gimnazije v Ljubljani. »Hej, družba, a počitnice na morju še veljajo?« je vprašala Mara in si razmršila svoje kratke zlato rjave lase. »Seveda!« so ji v en glas vsi odgovorili. Kajti srednješolci so načrtovali počitnice na morju, na Hrvaškem, na otoku Braču v mestu Supetar. Na pot naj bi šli že jutri in ostali cele počitnice.

Dan je zelo hitro minil in kmalu je prišel čas za odhod. Zgodaj zjutraj so se vsi zbrali pred avtobusno postajo. Vse je bilo mirno in tiho, kot se za zgodnje jutro tudi spodobi. Nato pa je to tišino pretrgala Mara: »Hitro, zamujamo!« »Saj smo prišli pol ure prej, kako lahko potem zamujamo?« je rahločutno dejal Maks. »Ampak kupiti moramo še vozovnice!« mu je zabrusila nazaj. »Ne skrbi, saj bomo pravočasni,« jo je poskušala pomiriti Kristina. »Prav imaš,« ji je z bolj mirnim glasom dejala Mara. »Dramo delate za prazen nič,« se je iz ozadja oglasil Alex in stopil naprej. »Poleg tega je bilo dovolj kreganja. Prvič zato, ker bomo potem zaraes zamudili in drugič zato, ker če se kregamo že tu, kaj bo šele, ko pridemo v hotel?« je zaključil. »Prav imaš, Alex,« je obžalujoče priznal Maks. »No, ne zavlačujmo več,« je vajeti prevzela Kristina. Res so pohiteli, pa so kljub temu skoraj zamudili. Na njihovo srečo pa je voznik še telefoniral. Hitro so se namestili in enako hitro krenili na pot, ker je voznik končno ugotovil, da bi bil čas že za odhod.

Vožnja je bila dolga, fanta pa sta kot po navadi med njo spala. Punci sta imeli resen ženski pogovor o ličilih. In končno so dosegli cilj – Split, iz katerega so s trajektom odpluli na Brač.

Ko so prispeli na otok, je avtobus potnike zapeljal naravnost do njihovih hotelov. Maro, Kristino, Alexa, Maksa in še nekaj drugih pa je odložil pri hotelu Grand Hotel View. Z veliko težke prtljage so odšli v hotel do recepcije in prevzeli kartico od sob 420 in 421. »Tako, tukaj smo. Midve sva tukaj, vidva pa preko,« je utrujeno rekla Kristina. »Še sreča, da imajo dvogalo, ker drugače ne bi mogli vse te prtljage prinesiti vse do sem,« je skušal polepšati vzdušje Alex. »Se namestimo in uredimo, pa se potem vidimo ob pol sedmih na večerji?« je vprašala Mara. »Prav,« so ji pritrdili ostali. »se vidimo,« so rekli vsi in odšli v sobe.

Večer je bil miren, kar je prijateljem precej ustrezalo. Po tako napornem dnevu so vsi hitro zaspali.

Zjutraj, ob devetih, takoj po zajtrku, so bili za odhod na plažo. Že so prišli dol, ko so zaslišali obvestilo o požaru. »Požar? Tukaj? Zdaj? Kaj?!« se je začudila Kristina. »Ja, pravijo, da tukaj v gozdu, za hotelom...« še ni končal stavka Maks, ko ga je že prekinil Alex. »Hej, kam pa gresta?« »Ja pogledat,« sta mu hitro odgovorili. Fanta sta se spogledala, skomignila z rameni in rekla: »Čakajta, z vama greva!« Hitro sta se pognala v tek za njima, a sta se tudi hitro ustavila, saj sta zagledala grozen prizor – cel gozd pred njimi je gorel.

Medtem ko so se vsi drugi zamotili s požarom, pa je Kristini v oči padlo nekaj drugega – moški, ki je prišel iz gorečega gozda in telefoniral in ona mu je seveda »morala« slediti. Previdno in od daleč je sledila nič hudega slutečemu moškemu. Sledila mu je vse do barke, in ko je izginil v kabini, je tudi sama vstopila, nato pa je zaslišala: »Odlično opravljeno, Hans. Zdaj ko se vsi ukvarjajo s požarom, nas ne bo nadlegoval med tihotapljenjem.« Prevzela sta jo strah in groza. Sama pri sebi pa si je mislila: »Kako so lahko to storili...« in še preden je končala misel, je zagledala veliko temno senco. In zaslišal se je glasen: »Aaaa!«

Medtem ostali niso niti opazili, da je izginila. Vsi se zamotili s požarom in budno spremljali stanje. Kmalu pa so izvedeli veselo novico, da je požar pod nadzorom. »Fiju!« si je oddahnil Maks. »Ja, se strinjam. Ampak veste, kolikšna je škoda. Pogorelo je več hektarjev gozda. Med drugim je nastalo več tisoč evrov škode., Gozd pa si po takšni katastrofi verjetno še več desetletij ne bo opomogel,« je zaskrbljeno in malce žalostno pripomnila Mara. »Sicer pa ... Kristina ti bo mogoče lahko povedala, kaj več o tem. Kristina? Kristina!? Kje pa je?« je vprašala Mara. »Saj res! Nazadnje sem jo videl, ko je šla za nekim tujcem. Ampak nisem bil dovolj zbran in osredotočen, da bi to spoznal!« je prestrašeno kriknil Alex. »Hitro jo moramo najti, ker kakor jo poznam, bi lahko hitro zabredla v težave,« se je prav tako prestrašeno odzvala Mara. »In jaz vem, kako jo bomo našli,« je hitro dodal Maks.

S prebrisanostjo so prišli v nadzorno sobo, pregledali kamere in poleg Kristinine lokacije so izvedeli, da je bil požar nameren. »Ne morem verjeti!« je vzrohnela Mara. »Ja, in če je sledila temu tipu, je zagotovo v težavah!« je skoraj enako besno dejal Alex. »No, kaj potem še čakamo? Gremo!« ju je priganjal Maks.

Ravno tisti trenutek pa je Kristina zvezana stala v prostoru s popolnima neznancema. Nato pa se je zaslíšal glas: »Ti si torej tista, ki mi je sledila in se vtihotapila na ladjo? Si res mislila, da sem tako neumen, da tega ne bi opazil?« »Ja, mogoče. Ne,« je na koncu prestrašena izdabila. Vendar se ji je pogum hitro vrnil, saj je na oknu zagledala prijatelje, ki so ji namigovali, da so poklicali policijo in da jih naj še malo zadrži. Zato se je hitro spravila k sebi in rekla: »Sicer pa jaz nisem zakrivila niti približno tako velikega zločina kot vi! Nisem jaz požgala celega gozda! In nisem jaz tista, ki tihotapi! In to samo zaradi denarja! Ali sploh veste, kolikšno škodo ste povzročili. Uničili ste celoten ekosistem tukaj, ki si najverjetneje še več desetletij ne bo opomogel in za več deset tisoč evrov škode. In to samo zaradi denarja!« Moški je še nekaj sekund premišljeval, se ji molče približal, nato pa ji je šepnil: »Res je. Zdaj morda še ne razumeš, ampak čez čas morda že boš,« ko je to izgovoril, je počasi odšel. Ona pa mu je nazaj zabrusila: »Ne! Nikoli ne bom razumela. In ti boš zaradi tega v zaporu!« On pa se ji je zlobno zahahljal in odšel iz sobe, ne da bi vedel, da ga zunaj že čaka policija. Ravno takrat, ko je stopil skozi vrata, se je jezna Kristina osvobodila. Ko pa je stopil na palubo ladje in zagledal policijo, jo je brž hotel ucvreti nazaj v kabino, pa mu je načrt prekrižala Kristina in ga spotaknila ter mu hihitaje rekla: »Tako, zdaj ne boš mogel pobegniti!« »Bravo djeco! Zbog vas se sada svi možemo smijati,« so jih pohvalili policisti.

Za policisti pa so stali njim znani obrazi – njihovi starši. »Mami, oče! Kaj počneta tu?« so se vsi začudili. »Slišali smo, kaj je bilo in nas je skrbelo,« je rekla Maksova mama. Spregovoril pa je tudi Aleksov oče: »Veseli smo, da ste v redu. Nam je pa žal, da so se vaše počitnice tako končale.« »Končale? Šele začele so se!« so jih dopolnili njihovi otroci.

Zala Ficko Stanko, 6. a

Gal Jakob Horvat, 6. c

ODA TEBI

Ko sem bila še majhna deklica, sem si predstavljala, da se lahko samo z učenci dobro razumem. Mislila sem, da so učitelji in otroci vsak svoj svet. V šoli sem se rada igrala s svojimi sošolci, se smejala njihovim šalam, si izmenjala skrivnosti in nasvete. Bila pa sem tudi sramežljiva. Učiteljev sem se bala in jih spoštovala. Vedno so bili resni, niso se smejali ali šalili.

A zdaj, ko sem že prava dama, vem, da se učitelji in učenci lahko med seboj dobro razumemo. Spoznala sem, da so učitelji tudi ljudje, ki imajo svoje življenje, svoje zgodbe, svoje sanje. Spoznala sem, da so učitelji tudi prijatelji, ki mi lahko pomagajo, me naučijo novih znanj in me podprejo.

Bilo je v 6. razredu, prvo uro pevskega zbora v novem šolskem letu. Vznemirjeno sem vstopila v glasbeno učilnico, kjer je že sedelo nekaj učencev. Prijazno so me pozdravili in mi pokazali, kje naj sedem. Za klavirjem je sedela učiteljica, ki je igrala nežno melodijo in nas pozorno poslušala, če pravilno pojemo. Vse je bilo v redu, le pretiho smo peli. Povabila nas je, naj se sprostimo in izrazimo svoje občutke skozi pesem. Ko smo končali, sem se zadržala še nekaj časa pri njej. Zaskrbljeno me je vprašala, zakaj sem tako sramežljiva. Povedala sem ji po resnici. Ko sem bila še v nižjih razredih, sem imela učiteljico pevskega zbora, ki me je zavrnila. Ni me sprejela v zbor, ker po njenem mnenju nimam lepega glasu. Presenečeno me je pogledala, se mi nasmehnila in rekla: »No, jaz nisem ta učiteljica! Sem učiteljica, ki ve, da se učimo in da ni nič narobe, če kakšen ton kdaj zgrešimo. Ko ti bo težko, pomisli na te besede.« Od takrat naprej sem se počutila bolj samozavestno in veselo na vajah pevskega zbora. Osrečevalo me je, ko sem videla, da je zadovoljna z nami, še posebej, ko nas je pohvalila.

In že je bil tukaj konec šolskega leta in spet smo nastopali. Peli smo tako čudovite pesmi, da mi še danes postane toplo pri srcu, ko se spominjam naših vaj in nastopa. Učiteljčin obraz je bil sproščen in vedno nasmejan. Njeno srce je bilo polno ljubezni do nas. In tu sem spoznala prvo lastnost, ki mi je bila pri njej zelo všeč – to, da je vedno sproščena in nasmejana.

Ko se je začel 7. razred, sem komaj čakala na prvo uro pevskega zbora. Prve vaje so bile namenjene razumevanju pevskega dihanja in opevanja. Bilo je kot v pravljici, saj smo se učili čarati, in to z glasom.

V pomladnem času smo se pripravljali na zborovski bum. Imeli smo tudi intenzivne vaje, ki so potekale vsak četrtek v popoldanskem času. Zdele so se mi naravnost čarobne. Naučili smo se novih pesmi in pevskih tehnik. Komaj sem čakala te dneve, saj smo se na intenzivnih vajah veliko smejali. Učiteljica se je vedno trudila, da nam te ure popestri in nas razveseli. Med odmori smo šli na zrak in se pogovarjali ter prijateljsko družili. Vedno je na vaje prinesla tudi kakšen prigrizek. Tu se pokažeta še dve njeni lastnosti – to, da je radodarna in zabavna, vedno je namreč pripravljena za šale. Ko sem spoznala, da je moja učiteljica tudi moja prijateljica, je bil zame čudežni trenutek.

Tudi naslednje leto sem nadaljevala s petjem v zboru. Najprej smo se pripravljali na nastop za učence, ki so obiskali našo šolo preko projekta Erasmus+. Ta nastop mi je ostal v čudovitem in nepozabnem spominu. Spomnim se, kako sem bila pred nastopom navdušena in polna pričakovanja. Ko smo končali, sem sijala kot sonce na nebu. Odleglo mi je, ker je dobro izpadlo.

Potem smo se pripravljali na revijo. Vedno nam ni šlo tako dobro, a učiteljica je ostala mirna in nas spodbudila, da se učimo še doma, saj vaje ne bodo zadostovale. Potrebno bo še več truda. Vedno nam je dajala vzpodbudne misli in vse obrnila na »hec«. Tako da lahko izpostavim še dve njeni dobri lastnosti – je potrpežljiva in vzpodbudna. Sedaj, ko sem devetošolka, cenim vsak trenutek na tej šoli in pri pevskem zboru. To je moje zadnje leto, ko bom uživala v družbi učiteljev, ki so mi pomagali rasti in se razvijati. Iz letošnjega šolskega leta mi je še posebej v lepem spominu ostala priprava na božično-novoletno prireditev, ki jo vsako leto skupaj z bazarjem pripravimo v šolski telovadnici. Vadimo pesmi in se veselimo skupnega praznovanja. Pričaramo si pravo božično pravljico.

Učiteljica pevskega zbora je bila zame več kot samo učiteljica. Bila je moja vzornica, prijateljica, mentorica in zaščitnica. Od nje sem se veliko naučila o petju in glasbi. Zaradi nje sem postala bolj samozavestna, odprta, ustvarjalna, sodelovalna, radovedna, vztrajna. Prevezla sem nekatere njene lastnosti, nekatere pa ohranila svoje. Njena ljubezen do petja in ljudi me je tako navdihnila, da si želim tudi sama postati učiteljica. Če bi bila v njeni koži, bi verjetno ravnala podobno kot ona. Bila bi sproščena, vedno nasmejana, prijazna, vzpodbudna. Trudila bi se biti dobra učiteljica in oseba, kot je ona. Spopadla bi se z izzivi in težavami, ki jih ima vsak učitelj, z radovednostjo in kreativnostjo. Če bi bila v njeni koži, bi se počutila srečno in ponosno, da delam nekaj, kar me osrečuje in izpopolnjuje. Občutila bi, da ima moje življenje smisel in namen. Počutila bi se kot del nečesa lepega in pomembnega.

Zala Titan, 9. b

Mila Gerič, 9. c

TEKMOVALI SMO V KVIZU 1, 2 ODER 3 V MÜNCHNU

Nestrpno smo pričakovali ponedeljek v aprilu, ko smo se odpravili v München, v Nemčijo. Ves dopoldan smo si pripravljali torbe in kovčke za odhod. Starši so nas odpeljali na železniško postajo v Bad Radkersburg. Tam smo se zbrali in počakali na vlak. V Gradcu smo odšli na letalo. Pred vkrcanjem na letalo smo čakali zelo dolgo. Polet pa je bil zelo kratek.

V Nemčiji nas je že čakal gospod, ki nas je odpeljal do hostla, v katerem smo spali. Večerjo smo imeli v bližnji restavraciji, kjer smo si naročili, karkoli nam je srce pozelelo. Drugi dan potovanja je bil čas za tekmovanje. Pred tekmovanjem smo imeli vodiča, ki nam je razkazal studije. Bilo je zanimivo, kljub deževnemu in zelo mrzlemu vremenu.

Pred začetkom tekmovanja smo dobili svojo sobo in se z učiteljico pogovarjali, kaj bi lahko bila tema našega kviza. Napočil je čas, ko so nas uredili, razložili navodila, nam razkazali studio in se spoznali z voditeljem oddaje Eltonom. Šele takrat smo izvedeli temo oddaje – Japonska. Na kvizu je bilo pestro in malo naporno. Dosegli smo 3. mesto in dobili nagrade. Zadnji dan smo obiskali akvarij, središče Münchna in cerkev. In napočil je čas za pot domov.

Meni je bilo zanimivo. Bilo mi je veliko doživetje. Vesela sem, da sem dobila možnost, da sem lahko šla tja. Ta izlet in kviz bi z veseljem ponovila, bilo je suuuuuuper. (Iva Kalamar, 5. b)

Bilo mi je zelo všeč in zanimivo. Bila sem vesela, ker sem lahko odšla na to dogodivščino z mojo prijateljico. Z veseljem bi še šla na to potovanje. Bilo je zelo zanimivo. (Lejla Lovenjak, 5. b)

V Nemčiji je bilo lepo, najlepše pa tretji dan, ko smo se sprehodili po mestu Münchnu. (Aljaž Polanič, 5. c)

petošolci Iva Kalamar, Lejla Lovenjak in Aljaž Polanič

Kaja Nikič, 9. c

VIRI VESELJA IN POVEZANOSTI

V vsakem izmed nas se skrivajo edinstveni talenti, ki so kot dragoceni biseri, skriti v globinah naše osebnosti. Ti talenti so vir neizmerne radosti in zadovoljstva.

Ko primem kitaro v roke, se počutim kot da z vsakim tonom, ki ga zaigram na struni, prebudim delček svoje duše. Petje v pevskem zboru mi omogoča, da se povežem z drugimi in skupaj ustvarjamo harmonijo, ki odmeva v naših srcih. Sproščanje v naravi, ob poslušanju petja ptic, mi daje občutek miru in povezanosti z vsem živim. Plavanje v morju pa je kot potop v drug svet, kjer težave izginejo in ostane samo čistost vode in občutek svobode.

Vse te dejavnosti so vir mojega veselja in povezanosti, bistva in strasti, ki me definirajo kot osebo. Sem srčna in optimistična deklica, ki vidi svet v svetlih barvah. Moje srce je odprto za vse, ki potrebujejo prijazno besedo ali tolažilni objem. Z velikim veseljem prisluhnem vsakomur, ki se sooča s težavami, saj verjamem, da je deljenje bremen ključ do lažjega srca. Zadovoljstvo in vir veselja mi prinaša že misel, da sem lahko nekemu v pomoč in to me izpolnjuje z neizmerno radostjo. Moja prijaznost ni le gesta, ampak odraz moje globoke želje, da bi svet naredila malo lepši, pa četudi bo to le en nasmeh.

V sodobni družbi postaja vse bolj očitno, da se število ljudi, ki se zatekajo k alkoholu in drugim oblikam odvisnosti, nevarno povečuje. Ta trend je zaskrbljujoč, saj odvisnost ne uničuje le posameznikovih življenj, ampak povzroča tudi širše družbene in ekonomske posledice. Alkohol in droge lahko vodijo do izgube produktivnosti, povečanja zdravstvenih stroškov in razpadanja družinskih vezi. Pomenijo propad, saj smo kot družba povezani. Ključno je, da prepoznamo težave, delamo na preventivi ter podpornih sistemih, ki bodo ljudem pomagale najti bolj zdrave načine za soočanje s stresom in izzivi sodobnega življenja. Prepričana sem, da je pretirana uporaba alkohola škodljiva, saj lahko povzroči dolgoročne negativne posledice na fizično in psihično zdravje posameznika, kar lahko vodi do odvisnosti, številnih zdravstvenih težav, kot so poškodbe jeter, srčnožilne bolezni in nevrološke motnje. Zato je pomembno, da se kot družba zavedamo teh tveganj in spodbujamo odgovorno pitje ter nudimo podporo tistim, ki se soočajo z odvisnostjo. Življenje vodi razmišljujočega človeka po poti z mnogimi ovinki. Enkrat naletimo na ovire, drugič je spet pot ravna. Toda kadar sta dva človeka v najbolj skritih kotičkih srca eno, lahko razbijeta celo trdno železo ali bron. In kadar se dva človeka razumeta v najskrivnejših kotičkih svojega srca, so njune besede opojne in močne kot vonj orhidej.

Odpoved alkoholu prinaša številne pozitivne posledice za fizično in psihično zdravje. Če ne pijemo alkohola, smo bolj veseli, vedri in zdravi.

Zala Titan, 9. b

Sanja Biro, 9. a

Karin Vrečič, 9. a

MOJE DOGODIVŠČINE IN ODNOS S PRIJATELJI

Moj odnos do prijateljev je različen. Z nekaterimi imam odličen odnos, z nekaterimi pa sem si samo blizu.

Moja najboljša prijateljica Lili in jaz se druživa na različne načine, npr. v šoli, se pokličeva, se igrava različne igrice, greva na sladoled, skupaj v cerkev ...

Bil je petek. Nisva mogli dočakati mojega že težko pričakovanega obiska k njej na Goričko. Vsako uro sva gledali, koliko časa še manjka do sobote. Čas mojega prihoda je končno prišel. Lili me je že težko pričakovala in me sprejela v njen dom. Razkazala mi je dom in nato sva se odpravili ven. Zunaj je imela električni skiro. Ampak ker nisem najbolj izkušena voznica, mi je dala čelado in mi priredila »uro vožnje«. Ko sem izpit uspešno opravila, smo se Lili, jaz in njena sestra odpravile na ogled konjev. Jaz na električnem skiroju in onidve ena na kolesu in druga na navadnem skiroju, smo se povzpele na strmino. Onidve sta komaj prišli po klancu, medtem ko sem ju jaz že zdavnaj prehitela.

Odpravile smo se gledat televizijo. Gledale smo grozljivko in jedle pekoči čips, ki smo ga komaj požirale zaradi močnega okusa.

Ko smo se televizije naveličale, smo se odpravile v kuhinjo, kjer smo si pripravile jagode, oblite s čokolado.

Po dolgem dnevu smo pojedle večerjo ter se odpravile spat. V nedeljo zjutraj smo se odpravile na Sotinski breg, ko smo prišli domov, smo se igrale zunaj in dan je hitro minil.

Na žalost je prišel čas mojega odhoda. Objele smo se in se poslovile.

Katarina Casar, 6. a

SREČANJE Z MARIJEM MORELOM

(literarno poustvarjanje)

V petek smo z družino s križarko prispeli v Trst v Italiji. Ko smo stopili s križarke, sta starša sedela ob jutranji kavi, sama pa sem se sprehodila po pomolu. Opazila sem fantka, ki je sam sedel ob na koncu in gledal, kako se ljudje sprehajajo po kamniti poti.

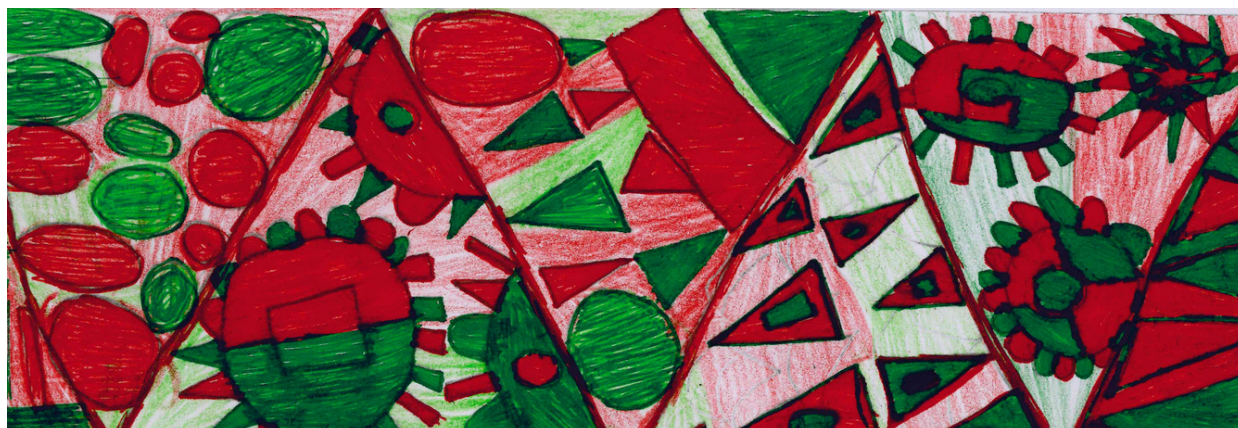
Stopila sem do njega in ga vprašala, zakaj sameva. Odgovoril mi je, da še nima ob sebi prijateljev in je cele dneve na trgu. Zdelo se mi je čudno, zakaj je tam sam in nima prijateljev, saj si jaz življenja brez prijateljev ne predstavljam. Vprašala sem ga, če bi šel z mano na sladoled, da ne bo sameval ob pomolu. Odgovoril mi je, da lahko. Ko sva prišla do slaščičarne, sva naročila. Vsak si je naročil kepico sladoleda in tako sva vzpostavila pogovor.

Klepetala sva ure in ure, ko mi je začel govoriti o svojem življenju. Njegovo življenje je popolnoma drugačno od mojega. Povedal mi je veliko stvari: kako ga mama dneve in dneve pretepa, kako sameva cele dneve na ulici in na pomolu, kjer po ure in ure čaka na prijatelje. Vsakdan se sprehaja po trgu gor in dol ter razmišlja, kako bi dobil več kot prijatelje – nekoga, ob katerem bi lahko začutil, da je sprejet. Ko sem ga poslušala, se mi je zdelo mamino početje zelo grdo. Poklicala sem jo, se ji predstavila in ji povedala vse, kar mi je povedal in jo vprašala, če lahko Marija posvojimo.

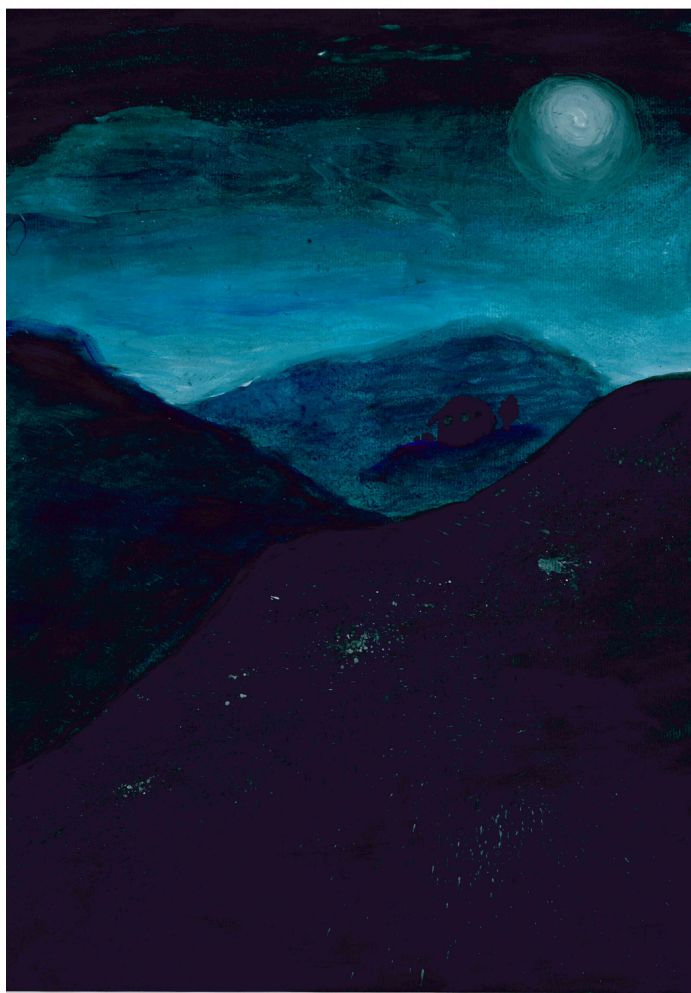
Staršem sem šla predstaviti svojega prijatelja. Srečali smo se z njegovo mamo, ki se je strinjala, da gre Marijo z nami. Ni je pretirano zanimalo zanj. Ta je začel jokati, saj ga je prizadelo, kako se je mama odzvala. Vzeli smo vse, spakirali in odšli, saj je bil že čas, da gremo na križarko. Vprašali smo, če lahko gre Marijo z nami in jim povedali o vsem, kar se je zgodilo. Na ladji so bili prijazni in dovolili, da lahko gre z nami.

Zelo sem vesela, da smo ga lahko posvojili, saj se mi je zdel zelo žalosten, ker ga ni nihče imel rad. Z veseljem se igram in pogovarjam z njim.

Saša Sladić, 6. c

Izak Zadavec, 6. c

Yi Ting Zeng, 9. a

KUHINJA PONOČI

Kuhinja ponoči kuha si sama,
le zase pripravi čokolino in kosmiče.

Le zase si natoči vodo in sok,
le zase si skuha kamiličen čaj.

Sama si pripravi avokadov namaz
in sama da umazano posodo prat.

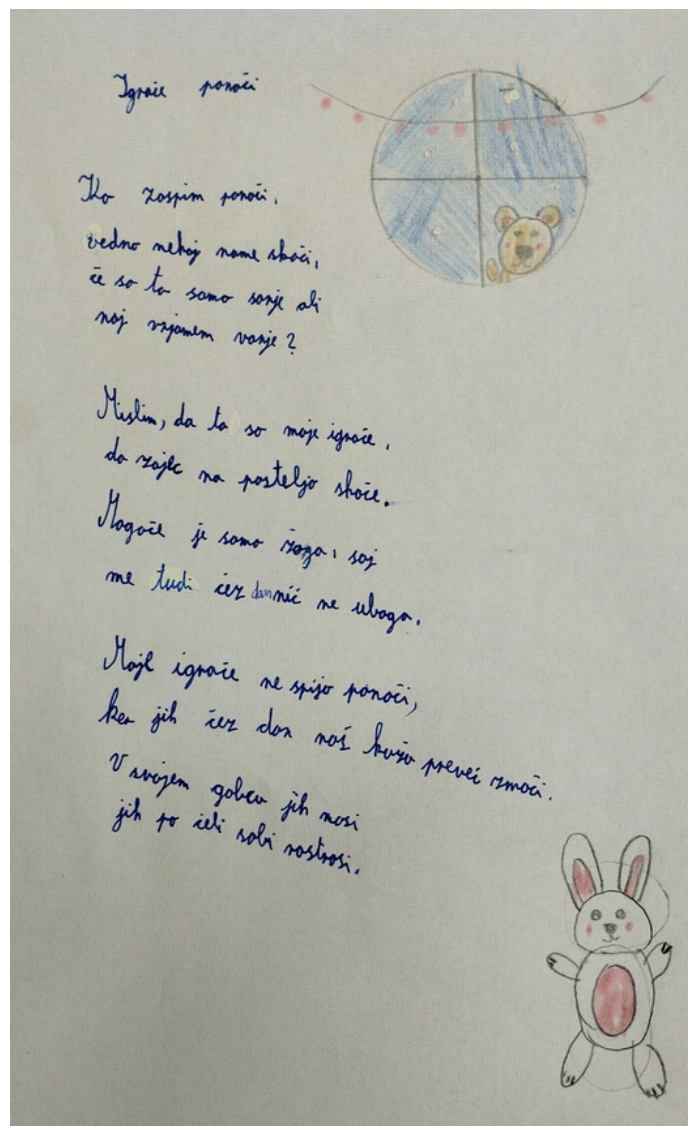
Le sama hodi v trgovino,
da v hladilniku lakota ne sameva.

Le sama ob polnoči zasp.

Le sama celo noč spi.

In sama se zjutraj zbudi,
da skuha si eno rjavo kavo.

šestošolka

Igrače ponoči

Ko zaspim ponoči,
vedno nekaj name skoči,
če so to samo sanje ali
naj verjamem vanje?

Mislim, da to so moje igrače,
da zajec na posteljo skoče.
Mogoče je samo žoga, saj
me tudi čez dan nič ne uboga.

Moje igrače ne spijo ponoči,
ker jih čez dan naš kuža preveč moči.
V svojem gobcu jih nosi,
jih po celi sobi raztroši.

IGRAČE PONOČI

Ko zaspim ponoči,
vedno nekaj name skoči.
Sprašujem se, če so to samo sanje,
ali naj verjamem vanje?

Mislim, da so to moje igrače,
da zajec mi na posteljo skače.
Mogoče je samo žoga,
saj me tudi čez dan nič ne uboga.

Moje igrače ne spijo ponoči,
ker jih čez dan naš kuža preveč moči.
V svojem gobcu jih nosi,
jih po celi sobi raztroši.

Saša Sladič, 6. c

IGRAČE PONOČI

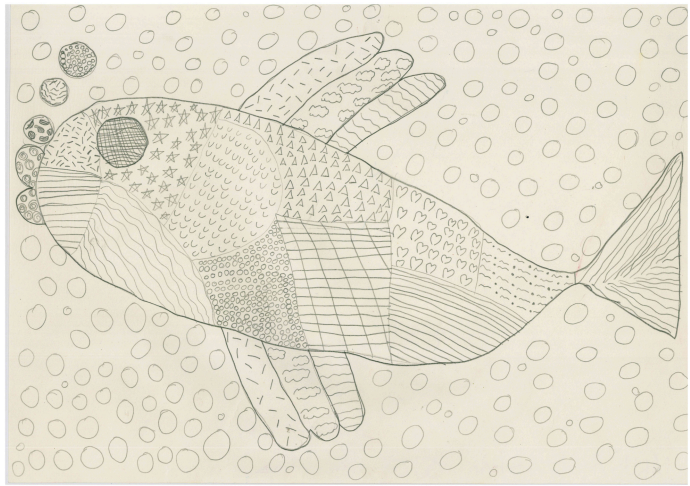
Ko sonce zaspi
in luna na nebu zažari,
igrače oživijo v svetu sanj,
vsakdo bi rad pogledal vanj.

Punčka v kotu z nasmehom žari,
vlak po tirnicah v sanje hiti,
konjiček lesen galopira na glas,
igrače ponoči imajo svoj čas.

Robotek mali se zavrti v krog,
medvedka objame in ga položi v brlog,
kocke se zlagajo v gradove visoke,
v noči, kjer sanje so mehke in globoke.

Ko jutro zbudi otroški živ žav,
so igrače pospravljene in vse je spet prav.
Spet bodo plesale, igrale na vso moč,
ko se bo znova spustila noč.

Til Kumer Pohovnikar, 6. c

Maruša Gašpar, 6. c

TRGOVINE V NEDELJO

V nedeljo zjutraj mesto še spi,
v trgovinah mir in tišina kralji.
Polico so polne, brez hrupnih glasov,
nobenega ni, doma so še vsi.

Mesto počiva brez hrupa in skrbi,
ni hitenja, čas za počitek je, ni laži.

V zraku je mir, nedelja je dan,
ko brezdelje pride na plan.

Otroci na kolesih, starši na sprehodu,
trgovin danes ni, zato se nikamor ne hiti.

Čas za počitek in za ljudi,
ne oziraj se na drugo, zdaj se živi.

A ponedeljek spet pride, vse se zbudi,
mir izgine, pojavi se stres z vseh strani.

Spet se oziramo na stvari,
za katere ni pomembnih reči.

Nina Šrajner, 6. c

Ob branju romana Modri otok se podamo v drug svet. Neviden svet. Podamo se v zgodbo in z junaki rešujemo uganke, se sprehajamo po otoku in z Mariso in Adrijanom vstopimo v Kraljestvo neskončne zarje. Zdi se nam, kot da bi bila knjiga naš prijatelj, ki bi nam pripovedovala svojo zgodbo, ob skodelici čaja in pogledom na morje.

Avtorica, ki je poleg pisanja tudi profesorica slavistike in anglistike, je s svojim živim slogom pisanja podarila knjigi življenje. Uporabila je veliko slengovskih besed, kot na primer OMG in fejk etnologiji, zato je mladostniški roman tudi bližje mladini. Vnesla je mnogo primer, kot na primer "sedela je mirno kot kip" in s tem smo lahko skoraj čutili bližino književnih oseb, vonj Milvinih zelišč in slišali petje ptic. Kot je povedala sama v intervjuju za časopis Večer, jo je iskanje simbolov že od nekdaj zanimalo. V skoraj 400 straneh romana je zato zelo pomemben pomen barv. Modre kot barve morja, neba, modrosti, melanholije pa tudi skrivnostnosti. Črna kot barva smrti, žalovanja in oranžno-rožnata, barva veselja, moči in prav tako skrivnosti.

Mladinska pisateljica je roman začela pisati že pred nekaj časa, to nam je povedala tudi, ko je bila pri nas v okviru Očesa besede na Osnovni šoli I Murska Sobota. V pismu sama pove, "včasih sem tekla bolj jaz za njo kot ona po moji naprej zamišljeni strugi." To pomeni, da se je zgodba razvijala kar sama od sebe in se morda ni iztekla, kakor si je avtorica zamislila. Zaupa nam tudi, da so se njej nekateri izmišljeni dogodki zgodili v resničnem življenju. Poleg tega pa jo je verjetno knjiga tudi veliko naučila, saj se je mogla spoznati tudi z etnologijo in reševanjem okolja, v čem pa je zelo veščica njena hči Nives. To je zaupala v pogovoru objavljenem v reviji Ona.

Pisateljica, rojena leta 1968, nam pove, da se vsakič znova sprašuje vprašanja, ki jih sama postavi v pustolovskem fantazijskem romanu. Seveda, verjetno najde tudi nove, drugačne odgovore na ta vprašanja. Modri otok, kot kraj dogajanja predstavlja kraj iniciacije. To pomeni kraj, kjer otroci odrastejo. To se zgodi prav z odgovarjanjem na lastna vprašanja, ki si jih osebe v knjigi ustvarijo. Kaj narediti? Kaj je prav? Ali hočem pomagati? Kako lahko pomagam? Verjamem, da ni bilo naključje, da so bili prav Lena, Adrijan in Ernest. To je vedel tudi Stibor in Marisa se s tem ni mogla sprijazniti. Otok je prav tako kraj Kraljestva neskončne zarje. Prehod v svet živih in mrtvih. Kjer rešiš svoje težave in imaš možnost srečati se z ljubljeno osebo, ki je več ni. Vanj sta vstopila le Marisa in Adrijan in obema se je ponudila ta možnost. Za vstop pa je potreben ključ. Majhna podobica morskega konjička z narobe obrnjenim repom.

Za "varnostnika" tega kraljestva je zadolžen Stibor, svetilničar, ki ga skoraj nihče na otoku ne mara. Zdi se jim nevaren, neumen, nor in nekateri mislijo, da je odgovoren za smrt Marisinega očeta. V zgodbi izkoristi Tomaža, da mu pripelje Mariso in v zameno mu ponudi Biserni zaliv. Na Tomaža na koncu romana založbe Mladinska knjiga, pade vsa krivda. Lahko sklepamo, da Stibor na koncu umre. Ampak, ali mu bodo njegovi najbližji odpustili. Mislim, da bodo čez čas uvideli, da je hotel le najboljše. Marisi ni dovolil prehoda v kraljestvo, ker je menil, da še ni pripravljena in jo je hotel le zaščititi. Ker ima moči, ga bo lahko obiskovala, prav na kraju, od katerega jo je hotel zaščititi. Stibor verjetno ni živel v miru. Zdaj pa po smrti lahko končno doseže mir in svobodo, ker več ni vezan na varovanje svetilnika in prehoda.

Roman Modri otok ni tradicionalni roman. Ne delijo ga poglavja, temveč le skice valov. S pomočjo teh lahko ločimo med spremembami kraja, časa dogajanja in spremembo književnih oseb, o katerih govori tisti del knjige. Prav tako roman pusti odprt konec. Na koncu ne izvemo, kaj se zgodi z Mariso, Leno, Ernestom in Adrijanom. Izvemo le, da Marisa ostane na otoku in ostali se vrnejo domov. Marisa je značajsko močna in pogumna oseba. Mislim, da se bo uspela spet zblížati z mamo, Dariem in morda bodo zaživel kot skupna družina. Ohranila bo stik z ostalimi tremi prijatelji, ki jih je spoznala na tej dogodivščini. Možnost je, da bo prav ona postala nova "varuhinja" Kraljestva neskončne zarje, ker je zadnja potomka njene družine in se zato lahko spremeni v črnega galeba. To bi ji precej ustrezalo saj je poleg tega, da je pogumna in močna tudi velika poznavalka otoka, saj je domačinka.

Med glavnimi osebami bodo ostale "zlate niti", kot jih poimenuje pisateljica Irena Androjna. Te niti spletemo tudi mi. Ko se srečujemo s prijatelji, se z njimi družimo in ko spoznamo nove osebe, ki prerastejo v prijatelje. Te vezi tvorijo mrežo in so neprecenljive, torej "zlate". Same tvorijo nek neviden svet, ki nas vse povezuje. Zaradi njih čutimo potrebo po prijateljstvu in pomoči drugim, ki sta med drugimi tudi motiva romana Modri otok.

Avtorica mnogih iger in zgodb npr. O velikanu, ki je kradel letne čase, Začarano poletje in Dežela besed, je v intervjuju v reviji Ona povedala, da ji pogum pomeni narediti nekaj, kaj več, kaj je prav, čeprav te je strah. Pogum pa tudi sočutje, prijateljstvo, sodelovanje odrešujejo svet. To je sporočilo romana. Glavni junaki imajo vse te vrline, čeprav nekateri česa več kot drugi. Prav tako je nekaj teh vrlin v nas in prav tako česa več in česa manj. Lahko smo pogumni kot Marisa, pripravljeni sodelovati kot Ernest, sočutni kot Lena in pripravljeni spoznati nove prijatelje kot Adrijan. Njihove vrline in osebnosti lahko spoznamo prav v branju te knjige. Adrijanovo prijateljskost spoznamo pri tem, da je sprejel Mariso, čeprav ji ostala dva nista povsem zaupala. Lenino sočutnost, ko se je čustveno povezala z Mariso v težki situaciji z očetom. Ernestovo sodelovanje vidimo, ko je sodeloval z Leno, ko sta zasledovala Mariso. O Marisinem pogumu pa lahko beremo, ko se je znova podala v Kraljestvo neskončne zarje.

Mladinski roman je bil nominiran za Levstikovo nagrado, nagrado večernica in osvojil znak Zlata hruška za kakovostna mladinska dela. Vse to nam dodatno potrди, da je zgodba res dobro napisana in v nas zbuja mnoga čustva. Prav tako, kot je roman "pisal avtorico", je pisal tudi nas ob branju. Spoznali smo se z reševanjem okolja, občutkom za pravičnost in kako lahko sodelovanje in prijateljstvo reši marsikatero težavo.

Sara Števančec, 9. b

Nina Šrajner, 6. c

MOJA IZMIŠLJENA PRAVLJICA – ČAROBNA PALICA

Nekoč predavnimi časi je živel mladenič sam z mamo. Bila sta zelo revna, živela sta za devetimi gorami pri nizkem hribu.

Nekega dne se je odpravil na pot, da bi si našel boljše življenje. Hodil je dolge dneve in noči. Med nevarnimi gozdovi. Naenkrat je našel gozdni potoček. Odločil se je, da bo tukaj ostal nekaj časa. Morda bo to njegov novi dom. Čez nekaj dni je zaslišal zvok. Šel je za zvokom in prišel do neznanega mesta. V mestu je bilo veliko ljudi in odvijala se je zabava. A ni vedel, da tam ukazuje hudoben kralj s črno magijo. Tako se je tudi zabava končala. Prišel je kralj na svojem veličastnem konju. Vsi so odšli na svoje domove, razen dveh, mladeniča in uboge deklice, ki ni imela družine. Mladenič jo je hitro zgrabil za roko in jo odvedel v svoj mali dom in ji obljubil, da bo dobro skrbel zanjo. Sredi tiste noči, ko je že deklica zaspala, je zaslišal bežanje. Bilo je vse glasnejše. Prišel je lisjak. Mladeniča je prosil, naj ga pred lovci skrije. Lovci so prišli mimo in vprašali mladeniča, če je videl lisjaka. Mladenič je bil dobrega srca, zato je lovcem odgovoril, da ga ni nikjer videl. Lovci so odšli dalje. Lisjak pa je prišel iz zavetja in mladeniču podaril čarobno palico in mu rekel, da je izbranec. Dal mu je palico in izginil. Mladenič je palico sprejel, jo pospravil, ne da bi vedel, česa je zmožna in odšel spat. V svojih sanjah je vihtel čarobni meč. Ko je vstal, je pred sabo zagledal prav ta meč. Ugotovil je, da ta čarobna palica da prav vse, kar si zamisliš. Odločil se je, da se bo poskušal znebiti kralja malega mesta. Odšel je v mesto, ubogo deklico pospremil na varno in izzval kralja. Mladenič si je prvič zamislil, da naj izgine, a kraljeva črna magija je kralja skrbno varovala. Drugič si je zamislil, da ga bo strpal v najmanjšo kletko, kar jih je v mestu. Znova ni uspel premagati kralja in njegove magije. Tretjič je razmišljal bolj pametno. Zamislil si je velik balon in na njem kralja. Balon naj kar naprej leti in se nikoli ne ustavi. Tokrat je mladeniču uspelo. Od tistega dne kralja niso več videli. Po nekaj dneh si je mladenič zamislil bogatega in lepega viteza, ki bi stražil mesto in varoval ubogo deklico. Tako se je tudi zgodilo. On sam pa je šel dalje po svetu.

Šel je skozi mnoga mesta, s čarobno palico reševal uboge ljudi in živel srečno do konca svojih dni.

Ahil Aleksander Gačević, 6. a

Aleks Koroša, 4. c

NOVE DOGODIVŠČINE DVEH NAVIHANCEV S PRIJATELJEM

(literarno poustvarjanje)

Za Drekcem-pekcem in Pukcem-smukcem je bil lep dan. V nadaljevanju bomo izvedeli kaj sta počela paglavca naslednji dan.

Zjutraj navsezgodaj sta paglavca odšla k Prijatelju. Pred hišo je stal traktor z prikolico. Začudila sta se in nista vedela kaj to počne tu. Zatem je prišel Prijatelj in sta ga vprašal, kaj to počne to. Prijatelj pa je rekel: »Če ne pospravimo slame bo zgnila.« Drekec-pekec in Pukec-smukec sta le vdihnili sapo in se spogledala. Sonce je žgalo in je bilo vroče. Prijatelj je že zagnal traktor in se je že začel peljati. Ustavil se je in zaklical: »Na delo, na delo!« Kupov je bilo 20, toliko sena je bilo, da ni šlo niti 11 kupov na eno prikolico. Za hišo je imel veliko skladovnico, v katero je šlo veliko sena. Zraven je imel velik prostor, kjer je bilo 10 krav različnih barv od črnih do belih. Prijatelj je zraven nekaj sena dal kravah. Ko so odstranili slamo z prikolice so šli po več. Že se je temnilo, ko so končali. Vsi izmučeni in nadelani.

Pred zgodbo so še šli pomolst krave, da si je prijatelj odžegal svoje grlo in potem še je prižgal pipo. Nato je začel pripovedovati svojo resnično zgodbo. Odšel sem na dopust za 14 dni. Na dopustu sem užival, a zatem so me klicali kje sem in da rabijo pomoč. Rekel sem jim: »Jaz sem na zasluženem dopustu za 14 dni.« Rekli so mi: »Pridi v vojsko, ker nas napadajo.« Potiho sem si rekel: »Pa je šel moj dopust.« Vse sem zložil in odšel.

Ko sem prišel, ni bilo nikogar, le po tleh so ležali vojaki. Vzel sem puško in se razgledal, a nikogar ni bilo in sem si oddahnil. Nato sem zagledal našega poveljnika. Rekel mi je: »Vojne je konec lahko greš nazaj na dopust.« Odšel sem nazaj na svoj dopust. In tako je prijatelj zaključil svojo pravo zgodbo.

Poslovali so se in so odšli vsak v svojo smer. In še en dan je za Drekcem-pekcem in Pukcem-smukcem.

Domen Dominko, 6. a

Bila je lepa, vroča in sončna nedelja. Drekec-pekec in Pukec-smukec sta se zbudila in dobila idejo, da bi pred kosilom odšla na travnik. Tam bi si ogledala vse vrste rož in imela tudi piknik.

Prepričala sta starše in odšla v najbližjo trgovino. Zelo dolgo sta razmišljala, kaj naj vzameta s sabo, da bosta uživala na pikniku. Po petnajstih minutah sta se odločila, da bosta jedla sendviče. Ko sta kupila sestavine, sta se spomnila, da bo s sabo treba vzeti tudi neko odejo oziroma prt, da bosta lahko sedela. Drekec-pekec je hitro odšel nazaj domov in vzel odejo, na kateri bosta sedela. Od doma do travnika je peš kakih dvajset minut. Ko sta hodila, se jima je zdelo, da ju nekdo zasleduje. Pukec-smukec je zelo plašen fant, zato ga je bilo zelo strah. Drekec-pekec se je norčeval iz njega. In že po nekaj korakih sta oba zaslišala strašne zvoke. Oba je postalo strah. Naenkrat je iz grma pred njiju skočil Prijatelj. Oba je zelo prestrašilo!!! Prijatelj se je začel smejati. Bilo mu je tako smešno, da se je vrgel na tla. Odločila sta se, da bosta Prijatelja povabila na piknik. Skupaj so pojedli sendviče. Nato pa si je Prijatelj prižgal pipo in začel pripovedovati zgodbo, kako se je enkrat v otroštvu prestrašil sosedove koze.

Tako so skupaj preživeli tudi nedeljsko popoldne.

Lena Ficko, 6. a

NOVI DAN DRUŽENJA DVEH »PAGLAVCEV« S PRIJATELJEM

Drekec-pekec in Pukec-smukec sta cel dan lovila pujse, da bi lahko pokazala Prijatelju, kaj sta ulovila.

Ko sta po treh urah ulovila le enega, sta takoj stekla k Prijatelju. Ta pa jima je rekel: »Koga sta mi pa pripeljala?« Pukec-smukec mu je odgovoril: »Pujsa sva ti prinesla. A ni lep?« Prijatelj je odgovoril: »Zelo lep! Prekrasen je.« Nato je Prijatelj rekel: »Gremo delat v gozd. Hitro zgrabita orodje in gremo!« Ko so prišli do Prijateljevega gozda, so začeli sekati veje. Bili so zelo zagnani. Čez dobro uro si je Prijatelj prižgal pipo in nekaj časa zamišljeno puhal gost dim. Pukec-smukec in Drekec-pekec sta ga vprašala, kaj razmišlja. Prijatelj jima je odgovoril: »Spomnil sem se na eno štorijo, ki se mi je zgodila na izletu v Iran.« Navihanca sta ga prosila, če jima lahko pove to zgodbo. In Prijatelj je začel tako: »Ko sem prišel na letališče, sem se vkrcal na letalo in prispel na letališče v Iranu. Tam nisem imel rezerviranega hotela, zato sem se sprehajal po letališču in razmišljal, kaj naj storim. Zaslišal sem čudne zvoke. Sledil sem jim. Naletel sem na iranskega kralja, ki je v restavraciji ropal denar. Ujel sem ga od zadaj in ga ukrotil s svojimi lastnimi rokami. Predal sem ga policiji, ti pa so mi priskrbeli luksuzni hotel.«

Fanta sta bila nad zgodbo navdušena. Napila sta se vode in nadaljevali so s pripravljanjem drv.

Alja Recek, 6. a

NOVE DOGODIVŠČINE DVEH NAVIHANCEV S PRIJATELJEM

Za Drekcem-pekcem in Pukcem-smkcem je bil lep dan. V nadaljevanju bomo izvedeli kaj sta počela paglavca naslednji dan.

Zjutraj navsezgodaj sta paglavca odšla k Prijatelju. Pred hišo je stal traktor z prikolico. Začudila sta se in nista vedela kaj to počne tu. Zatem je prišel Prijatelj in sta ga vprašal, kaj to počne to. Prijatelj pa je rekel: »Če ne pospravimo slame bo zgnila." Drekec-pekec in Pukec-smukec sta le vdihnili sapo in se spogledala. Sonce je žgalo in je bilo vroče. Prijatelj je že zagnal traktor in se je že začel peljati. Ustavil se je in zaklical: »Na delo, na delo!« Kupov je bilo 20, toliko sena je bilo, da ni šlo niti 11 kupov na eno prikolico. Za hišo je imel veliko skladovnico, v katero je šlo veliko sena. Zraven je imel velik prostor, kjer je bilo 10 krav različnih barv od črnih do belih. Prijatelj je zraven nekaj sena dal kravah. Ko so odstranili slamo z prikolice so šli po več. Že se je temnilo, ko so končali. Vsi izmučeni in nadelani.

Pred zgodbo so še šli pomolst krave, da si je prijatelj odžejal svoje grlo in potem še je prižgal pipo. Nato je začel pripovedovati svojo resnično zgodbo. Odšel sem na dopust za 14 dni. Na dopustu sem užival, a zatem so me klicali kje sem in da rabijo pomoč. Rekel sem jim: »Jaz sem na zasluženem dopustu za 14 dni.« Rekli so mi: »Pridi v vojsko, ker nas napadajo." Potiho sem si rekel, pa je šel moj dopust. Vse sem zložil in odšel. Ko sem prišel, ni bilo nikogar, le po tleh so ležali vojaki. Vzel sem puško in se razgledal, a nikogar ni bilo in sem si oddahnil. Nato sem zagledal našega poveljnika. Rekel mi je: »Vojne je konec lahko greš nazaj na dopust." Odšel sem nazaj na svoj dopust. In tako je prijatelj zaključil svojo pravo zgodbo.

Poslovali so se in so odšli vsak v svojo smer. In še en dan je za Drekcem-pekcem in Pukcem-smukcem.

Domen Dominko, 6. a

IZGUBLJENI DEČEK

Zapis pripovedi ob slikah

Mama in Luka sta šla v trgovino. Luka je namreč rabil oblačila za obhajilo.

Luka je na rjavi omari videl veliko lepih igrač: ljubek otroški vlakec, sestavljanke iz pisanih obročkov, plišastega zelenega dinozavra, ki govori, in punčko. Mamica je našla lepa otroška oblačila. Iskala je rdečo majico. Luka se je medtem sprehodil do omare z igračami in si še enkrat ogledal zelenega dinozavra z rdečimi bodicami. Žele ga je imeti! Takoj zatem je Luka ugotovil, da se je oddaljil od mamice. Začel se je jokati. Našla ga je prodajalka. Vprašala ga je, zakaj joka. Luka ji je povedal, da ne najde svoje mame. Odšla sta do blagajne in prodajalka ga je začela opisovati. Najprej ni bilo nikogar. Prodajalka ga je še enkrat in bolj podrobno opisala in prišla je njegova mama. Tudi ona je bila objokana. Objela je fantka in ga poljubila. Rekla mu je, da ga ima zelo rada.

Nato se je zahvalila prodajalki in sinčku povedala, da naj nikoli več ne odide stran od nje. Tako sta Luka in mama srečna in zadovoljna odšla domov.

Timej Jauk, 3. c

SPUŠČANJE ZMAJA NA VETROVEN DAN

Zapis pripovedi ob slikah

Jaka je pojedel kosilo in šel v svojo sobo, da bi se nekaj igral. Prezračil je sobo, da bi lažje dobil kakšno zamisel. Zunaj je bilo zelo vetrovno. Zagledal je svojega zmaja.

Vzel ga je s police in se odpravil proti parku. Zunaj je srečal prijatelja Lukca. Šla sta v park. Srečala sta prijatelje. Vsi so navdušeno gledali zmaja. Otroke je opazoval varnostnik parka. Naenkrat je veter močno zapihal. Zmaj se je zamotal okrog veje. Vsi so bili žalostni. Muček je kukal izza drevesa in predel. Varnostnik, ki je vse to videl, je pomagal vzeti zmaja z veje. Vsi so se zelo razveselili. Nato so ugotovili, da je zmaj strgan. Jaka se je domislil, da bo naredil novega zmaja, a tokrat modrega.

Šel je domov in ga začel izdelovati. Pripravil si je rumene škarje, lepilo, vrv in veliko pentljic. Izdelal je zmaja in s prijatelji so se spet lahko igrali.

Ela Pihler, 3. c

MOJA IZMIŠLJENA BASEN - LISICA IN KOKOŠ

Nekega poznega poletnega večera je bila lisica lačna. Odločila se je, da bo najbližjemu kmetu snedla eno od kokoši. Imela je jasen načrt. Ko bo kmet ugasnil vse luči v hiši, se bo njen lov šele pričel. Trajalo je dolgo, a lisica je dočkala trenutek. Kmet pa je vedel, saj je skozi okno videl lisico in da ne bi bilo sumljivo, čez nekaj časa odšel v zgornje nadstropje in se ulegel v posteljo. Lisica je bila srečna in odšla je na lov. Medtem se je kmet potihoma odpravil iz hiše in opazoval lisico. Lisica je že skočila preko ograje in odšla v kokošnjak. Ko je že skoraj hapsnila po kokoši, jo je kmet ustrelil.

Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

Ana Kim Könye, 7. c

ODISEJ NA NEZNANEM OTOKU

Ko se je Odisej vračal na Itako, je morje postajalo vedno bolj razburkano in vzvalovano. Rekel si je: »Ah, saj ni nič zaskrbljujočega, grem malo zadremat.« In res, čez minuto, dve je spal kot polh in smrčal tako, da se ga je slišalo do Itake in še dlje.

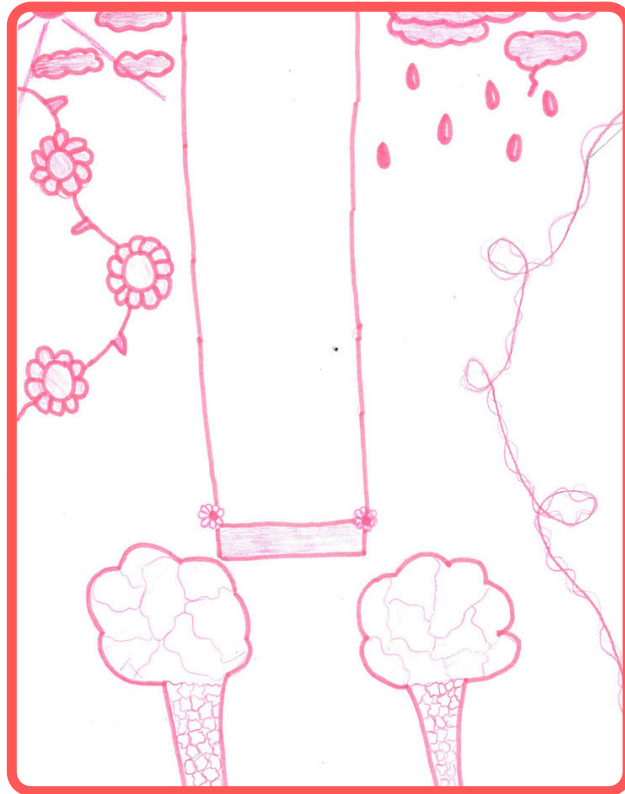
Mirno je dremal, ko se je ladja zibala iz ene strani na drugo tako močno, da ga je vrglo pokonci. Vstal je še čisto zamorjen in okrog sebe zagledal tovariše in neka čudesa, podobna živalim. Bil je zgrožen, a ko je okoli in okli sebe videl le morje, mu je postalo neprijetno in prevzela ga je tesnoba.

Stopil je z ladje in poskušal ohraniti mirno kri, da bi ta čudesa čimprej prepričal, da jih spuste domov. Živali pa so le delale svojo stvar in se zanj niti zmenile niso. Ulegel se je na premec ladje in premišljeval, kako bi ukanil ta čudesa, da bi končno prišel domov in se spočil. Gledal je v zvezde in utonil v spanec. Zjutraj pa se je zbudil z briljantno idejo, ki bi morda lahko delovala. Pozval je tovariše, da bi jim predstavil sledeč plan. Vedel je, da čudesa ne morejo brez vode, tako kot tudi mi ne. Poslal je dva tovariša po vrč vode, ki ga je žival, ki se je ukvarjala z lesarstvom, vedno imela pri sebi. Ko sta prišla nazaj, je vzel vrč, ga izpraznil in vanj natočil tako slano morsko vodo, da ti možgane skisa. Šel je do nje, jo poskušal utruditi, da bi popila vodo, a ni in ni mu uspelo. Že je mislil oditi, ko je naposled le popila vodo. Za trenutek ga je pogledala in omedlela. Vzel je les, kar se je dalo. Odvlekel ga je do tovarišev. Celo noč so bili budni in do jutra so iz njega izdelali pravo povilo. Manjkalo je le še motor. Ker je včeraj ob prihodu videl bliskanje, da so tam viri elektrike. Šel je do kraja, kjer je to opazil in zagledal bitje podobno zmaju. Odšel je do njega, ga zamotil, vzel oster kamen in mu ga zapičil naravnost v trebuh. Zmaj je izkrvavel do smrti, Odisej pa je pričel z iskanjem česar koli primernega za izdelavo motorja. Prinesel je kup žic, in propeler, iz katerih je potem izdelal motor.

Še naslednjo minuto so se vkrcali in vsi srečni in veseli odpluli nazaj proti Itaki, kjer so jih vsi že nestrpno pričakovali.

Urban Klarič, 7. c

Gugalnica na meji veličastnega
kraja
in kraja žalosti.
Lili Šebjan, 6. b

SANJE O POLETU V VESOLJE

Nekega dne sem sanjala, da sem šla s kolesom v vesolje. Mislili si boste, da to ni mogoče, vendar je. Pred menoj se je pokazala pot in kolo se je samo pripeljalo k meni.

Močno sem pognala pedala in naenkrat poletela v nebo. Izgledalo je, kakor bi letela z letalom. Peljala sem naprej in zagledala zvezdni utrinek. Nenadoma pa se je začela nevihta. Zelo mi je bila zanimiva, saj do takrat še nisem videla, kakšna je nevihta v vesolju. Skrila sem se za planet in opazovala dogajanje. Bilo je čudovito. Najprej se je pokazala velika zvezda, nato pa na tisoče malih zvezdic, ki so letale naokrog in skoraj zaletela druga v drugo. Nato pa je močno počilo in planet Mars je razpadel.

S kolesom sem pohitela naprej na drug planet. To je bil Saturn. Tam sem počakala, da se je nevihta polegla. S kolesom sem se peljala še en krog in videla polno zanimivih stvari, vesoljske postaje, zvezde in sonce je bilo zelo vroče. Pridružil se mi je tudi vesoljec z imenom Čungsolivoja, kar se mi je zdelo zelo zanimivo, saj mi je pripovedoval o življenju v vesolju.

Bilo je že pozno in odpravila sem se proti domu. S kolesom sem ravno pripeljala nazaj na naše dvorišče. Kolo je nenadoma izpuhtelo v zrak. Pomislila sem: "To kolo je zares čarobno!" in upala, da se bo še kdaj našlo, da bi z njim odpotovala. Utrujena sem odšla v svojo sobo in se ulegla na posteljo.

Ko sem lepo zaspala, mi je naenkrat zazvonila budilka.

Naja Gjergjek, 6. c

Julia Vouri, 8. a

S KOLESOM V VESOLJE

Bilo je jutro in kot vsak dan sem razmišljala o svojih sanjah. Že dve noči sem sanjala o poletu v vesolje. Že v sanjah je bilo čudovito, kako šele bi bilo v resničnosti. In tako so se noči s temi sanjami nadaljevale.

Moje sanje pa so tudi moje želje o prečudovitem poletu. Z mamo sva se velikokrat pogovarjali o vesolju in poletih. Obljubila mi je, da bom, ko dopolnim 11 let, spoznala čisto pravo astronautko, ki je prijateljica mamine prijateljice.

Prišel je dan, ki sem ga čakala vsa leta. Zjutraj sem na list papirja napisala kup vprašanj. Mama mi je povedala, da se bomo ob treh popoldan dobili pri njeni prijateljici. Moje najpomembnejše vprašanje je bilo, če se v vesolju lahko zgodijo nevihte in kako to tam izgleda.

Končno smo se dobili. Astronavtka mi je prinesla pokazat vesoljsko čelado. Začela sem jo spraševati o vsem, kar me je zanimalo. Tudi ona je imela vprašanje zame, in sicer, če sem že kdaj videla zvezdni utrinek.

Končali smo naše srečanje, ki je bilo nepozabno. Ta dan si bom zapomnila za vedno. Spoznala sem, da je sonce zvezda. Izvedela sem tudi, da s kolesom ni mogoče potovati v vesolje. O tem sem poročala tudi naslednji dan v šoli.

Hana Ismajlovič, 6. c